

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1927

Εμμανουήλ Βενιζέλος

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

Αγοράζει παντός είδους Ξένα Χρεώγραφα και Τοκομερίδια εις τας καλλιτέρας τιμάς.

Παρέχει δάνεια επ' ενεχύρω Χρεωγράφων υπό τούς ευνόικωτέρους όρους.

Ενοικιάζει Χρηματοκιβώτια από Δρχ. 225. -έτησίως και άνω.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

KAKAON
LYONS

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Σ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52.-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΥΔΡΑ "ΛΟΡΙΑ" ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωδι υπογρα-
φήν και τς κάτωδι σήμα.

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Αβλαβές Αμερικανικόν ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία, Αρωματοπωλεία, Κομ-
μωτήρια κ.λ.π. Καταστήματα.

Αποκλειστική Χονδρική Πώλησις δι' όλην την Ελλάδα:

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΤΗΛΕΦ. 21-68 — ΑΘΗΝΑΙ — ΚΑΝΑΡΗ 10

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

Εν Θεσσαλονίκη

Εν Πάτρικς

Α. Π. ΤΖΩΝΟΣ

Π. Π. ΠΙΤΣΙΝΟΣ

Ερμού 16

Ρήγα Φερραίου 67

Διά τας Έπαρχίας απευθυνθήτε εις τούς αντιπροσώπους μας.

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ;

ΦΕΡΡΟ-ΚΙΝΑ-ΜΠΙΣΛΕΡΙ

Με βάση τα συστατικά του ΣΙΔΗ-
ΡΟΥ, ΚΙΝΑΣ κλπ. συν στάται από
τούς ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΛΟΥ, δια πάντα
ανάσφαυρόντα οργανισμών και ειδι-
κώς δια τας ΧΛΩΡΩΤΙΚΑΣ ΔΕΣΠΟΙ-
ΝΙΔΑΣ, ΑΝΑΙΜΙΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙ-
ΣΜΟΥΣ κ.λ.π.

Ανοίγει την όρεξιν και δίδει ΔΥ-
ΝΑΜΙΝ, ΖΩΗΝ και ΥΓΕΙΑΝ.

"NUTRICIA"

Όλλανδικόν Γάλα εις κόβιν αποβουτυρωμένον κατά τς τέταρτον. Ή μόνη
άριστη και εύδηγη τροφή δια τς Βρέφη. Ή «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται από
τούς Ιατρούς. Εκτός της ως άνω τροφής δια τς Βρέφη Ή Μεγάλη Έταιρία
«NUTRICIA» παρέχει και Γάλα τελείως αποβουτυρωμένον δια τας έντερικάς
παθήσεις ως και τς φημισμένον αήτης «BABBURF» (condensed buttermilk).
Γραφεία Αντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά—Γυναικολογικά—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ

Ίδιαιτέρα αΐθουσαι δια τας Κυρίας. Δέχεται καθημερινώς από
τς 8 π.μ. — 2 π.μ. και 4 — 10 τς βράδυ, εν τή Νέα Κλινική του
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ άριθ. 36, (Όμόνοια).—Α θ ή ν α ι.

ΑΥ ΡΙΝΤΕΡ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΙ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 45

Υφάσματα μεταξωτά, λινά, νεωτερισμοί, βα-
κπρόρρουχα πολυτέλεια
ρέλαβε τς ΡΙΝΤΕΡ
Κ. ΑΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΙ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΑ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α.

Η ΩΡΑΙΑ ΡΑΧΙΣ ΕΞΗΓΕΙ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΩΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟ "ΤΑΚΥ"

«Η τέχνη μου ως χειρουργός
χρεώ να εξαλείψω τς τριχοει-
δείς περιττά χνοίδια. Γνωρίζω
περισσότερον από κάθε άλλον
κα—τόν κίνδυνον τς χειρουργί-
ας τς όφθαλμικής και τς
καθημερινώς και τς διαρκώς
διαφορών δυοσμών άσφα-
Εύτυχως από τς τελευταίας
λύφως, έντός 5 λεπτών δια-
τακνύσασθαι. Πέρνο διόλκην
σμένην κρέμαν, όπου βγαίνει
σώλην όρο και αλλοίωμα. Μετα-
λεπτό πλένομαι με κρόνιο. Ή
χες εξηλειφθσαν και τς
κατέστη άσπρη και όμορφη. Σ-
ον τς Τάκιν εισάγει μέγα τόν
και διαλύει τς τριχοειδείς
μπορεί να κληθ τς χειρουργί-
α του μεταχειρίζομαι τς
αυτήν κρέμαν, παρήγορη δια τς
στην όρχη έβγαλαν πολύ ά-
κατόπιν εξηλειφθσαν όλος
Κάθε φρόνημη γυναίκα που
άπαλλαχθή από τς περιττά
τα, κρείπει να τακνύσασθαι.
Τς Τάκιν, Παρισινή κρέμα,
λείται εις όλα τς καταστήματα
δραχ. 40. Είς μεναδική κρέμα
ή τιμή της, είνε τιμή άσπρη.

Ποτέ του δεν τς περίμενε αυτό, ποτέ του
δεν τς ένοιασε, τς τς φανταζόταν ποτέ
και ποτέ ο Ζαχαρίας. Ο κεραυνός έπεσε ό-
ξαφνα και τόν χτύπησε κατακέφαλα και τόν
άστραπόκαψε. Πήγε να τρελλαθή απ' τς κα-
του, κιντώνε να πεθάνη απ' τς λύπη του,
ή άπελπίνα του τόν βιλάντωσε, τς μέρες
τώρα κλαίει και δέρνεται, άβινος και νηπι-
κός, μισοτρελλός, σαστισμένος, μη ξεροντίας τί
να κάρη, σε ποιόν να πη τόν πόνο του, πού
ναύρη παρηγοριά, πώς να πνίξη μέσα του τήν
άγρια φουρτούνα της άπελπισίας του πού τόν
έχει άφαντίσει...

ΚΥΡΙΑΙ,

Έβαλινε τς σημεία τς
και τών φροντίδων τς
σκουν τς πόσας τς
ΡΟΔΑΙΝΗ και άπομνη-
φάνειαν τών ουτίδων.

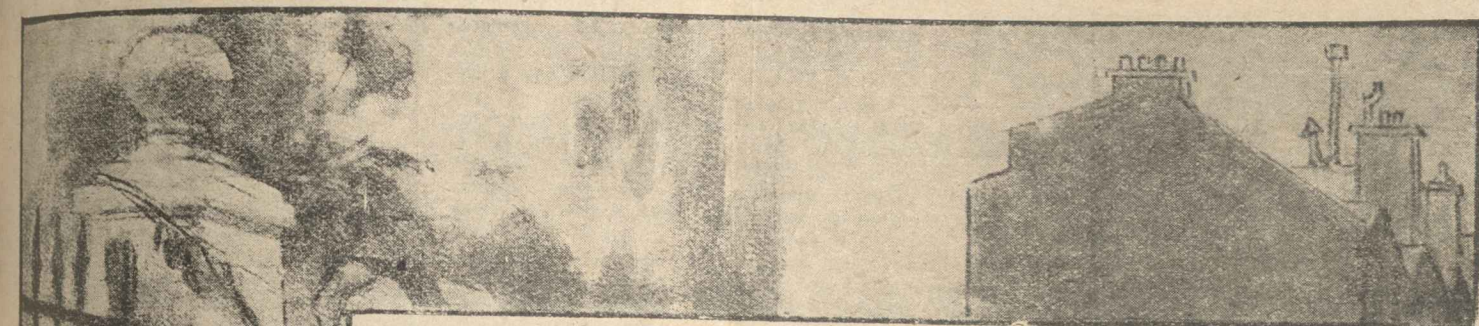
Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσηματ. Παθολογικά. Νέα Διε-
Γυναικολογικά. Νέα Διε-
Όδος Πιπίνων άρ. 117. Δε-
π. μ. και 4-6 π. μ.

7 Απριλίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

321

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Στςν κ. Διονύσις Κόκκινος

— Θες μου ! Δε βαστώ πειά !...

Ο κς Ζαχαρίας ο Καταρέλς στριφογυ-
ρίζει πάνω στς κρεβάτι του και δέρνεται.
Δεν έχει κοιμηθεί καθόλου, τς νύχτες
τώρα βασανίζεται, κλαίει και χτυπιέται άπελ-
πισμένα... Τς προσώπς του είνε όχορς, τς
μάτια του κόκκινα απ' τς κλάμα και τήν ά-
γρυπνία...

Πλάι του, στήν έταξέρα, ή μεγάλη θαλασ-
σινή άγβράδα είνε γεμάτη μισοσβυσμένα τσι-
γάρα. Τς δομάτιο είνε γενοχισμένο απ' τόν
καπνό...

Έξω μόλις πήρε να φέγγη. Ένα γκρί-
φθινοπωρινό πρωί άπλώνεται πάνω από τήν
πόλη, γεμάτο πένθος και μελαγχολία...

Ο κς Ζαχαρίας κατεβαίνει απ' τς κρεβ-
βάτι, φοράει τς παντούφλες του και πλη-
σιάζει στς παράθυρο. Ρίχνει ένα θλιβερό
βλέμμα στς βαρυσυννεφιασμένο ούρανό, σι-
νάζει βαθειά κι' άκουμπάει τς κεφάλι του
στήν κορνίζα τς τζαμιού, με τς μάτια κατε-
βασμένα στςν έρημο λασπομένο δρόμο. Μένει
έτσι άφηρημένος με τς χέρια σταυρωμένα στς
στήθος, με τς βλέμματα χαμένο, με τήν όψη
κλαμένη, άρκετη όρα. Κάθε τόσο ένας βαθύς
στεναγμός τόν τινάζει όλόκληρο, τς φουσκώ-
νει τς στήθος, τς βουρκώνει τς μάτια...

Ο κς Ζαχαρίας σκέφτεται τή μεγάλη, τήν
άνειπστη συμφορά, πού τόν χτύπησε άξαφνα
κατακέφαλα, πού τόν σύντριψε, πού τς όκοψε
την εύτυχία και τή γαλήνη της ζωής του στς
μέση, σκέφτεται τήν πολυατρεμένη τή γυ-
ναίκα του, τήν Άννα, πού άξαφνα, χωρίς λό-
γο, χωρίς κανένα προηγούμενο μαζί του, ση-
κάθηκε κι' έφυγε δώ και τς μέρες, άφησε
τς σπύτι της έρημο, τς παιδί τς όρφανό
και χάθηκε έγινε άφαντη, μαζί με κάποιο γη-
τευτή με κάποιο έπιδέξιο καρδιοκλέφτη, πού
τήν έπληξε με τέχνη στς δάχτυλά του...

Ποτέ του δεν τς περίμενε αυτό, ποτέ του
δεν τς ένοιασε, τς τς φανταζόταν ποτέ
και ποτέ ο Ζαχαρίας. Ο κεραυνός έπεσε ό-
ξαφνα και τόν χτύπησε κατακέφαλα και τόν
άστραπόκαψε. Πήγε να τρελλαθή απ' τς κα-
του, κιντώνε να πεθάνη απ' τς λύπη του,
ή άπελπίνα του τόν βιλάντωσε, τς μέρες
τώρα κλαίει και δέρνεται, άβινος και νηπι-
κός, μισοτρελλός, σαστισμένος, μη ξεροντίας τί
να κάρη, σε ποιόν να πη τόν πόνο του, πού
ναύρη παρηγοριά, πώς να πνίξη μέσα του τήν
άγρια φουρτούνα της άπελπισίας του πού τόν
έχει άφαντίσει...

Τήν άγαπούσε τήν Άννα του μ' όλη του
τη καρδιά, ήταν έρωτευμένος τρελλά μαζί της,
έτσις γεμάτος εύτυχία κάτω απ' τς γαλάνιο
φός τών ματιών της, τς δυο χρόνια τς γά-
μου τους, άνι να τς λιγοστέψουν τς φρενιά
της άγάπης τς τήν είχαν δυναμώσει... Όλος
ο κόσμος γι' αυτόν ήταν ή γυναίκα του και
τς παιδί του, τς όποις στςν μινός παράδεισο τς
σπιτιού του πολυτελισμένο, σάν μέσα σ'
όνειρο... Κι' άξαφνα όλα γκρεμίστηκαν, όλα
χάθηκαν, όλα σκοτεινιάσαν γύρω του...

Να τόν άπατή ή Άννα του ; Ποτέ του
δεν τς μπήκε μια τόσο πρόστυχη όσφια
στς νού του κι' όμως να... Να πού τόν πλά-

κωσε ή συμφορά άπότομα, να πού όλα σφριά-
στηκαν γύρω του σ' έρεμία, να πού τας
δλα — δλα...

Πώς θς ζήση τώρα χωρίς αυτή ; Τί να
τήν κάρη τς ζωής μακρού της ; Μονάχα ή
έλπίδα πς θς τς μεταννοίση και θς ξα-
ναγυρίση τόν κρατάει στς ζωής, άλλως θς
πεθάνει, θς πνίγει τς παιδί του με τς ίδια
του τς χέρια και θς γινόνταν κι' ό ίδιος κομ-
μάτια !...

Μά θς γυρίση... Σήμερα, αύριο, μεθαύ-
ριο, θς ξαναπέση στήν άγκαλιά του συντριμ-
μένη γι' τς σφάλμα της, τς αμνησμένη, κατα-
πικριμένη, άποφασισμένη να έξιλεωθή γι' ό-
τι έκαμε, με μια καινούργια άγάπη... Έτσι
θς γίνη... Αυτή είνε ή έλπίδα του, ή μοναχή
του έλπίδα, ή στερνή έλπίδα τς κς Ζαχα-
ρίας... Άλλως...

Σκέφτεται άνόμα ο κς Ζαχαρίας πς
φταίνει κι' ο ίδιος γι' ότι έγινε. Γιατί να μη
προσέξη καλύτερα, γιατί να μην άνακαλύψη
τς μυστικό της γυναίκας του, γιατί να μη
προλάβη τς κακό ; Τώρα τελευταία ήταν πολύ
μελαγχολική κι' άπότομη στς φρενιά της,
νευρική και παρξενή. Έβγαίνει πειδ συχνά
απ' τς σπύτι, πολλές φορές άγροφες να γυρίση
τς βράδυ. Κι' αυτός τς πίστευε όλα, άκουγε
τς δικαιολογίες της και ήσυχάζε...

Θυμάται άκόμα ο κς Ζαχαρίας, πς μια
νύχτα τήν άκουσε να φωνάζη μέσα στςν όπνο
της κάποιο όνομα, ένα ξενο άντρίκιο όνομα.
Και τήν άλλη μέρα όταν τήν ρώτησε γι'
αυτό, — τς θυμάται σάν τώρα — αυτή γέλασε
φρεντικά και νευρικά, γύρω άλλου τς μάτια
της, σάν κάτι να ζήτοφες μέσα στήν κάρη
και τς άπάντησε με άσυνάρτητα και παρξ-
μένα λόγια :

— Άλήθεια ;... Όχι δά !... Άκουσε
καλά ;... Όχι !... Αυτά τς όνειρα !... Κώστα
φώναζε... Κώστα ;... Δεν θυμάμαι... ά !
ά ! ά !... ναι... ναι...

Και τς διηγήθηκε μια φανταστική ίστο-
ρία γι' τόν καιρό πού πηγαίνε άκόμα σχο-
λετο και καθόταν πλάι-πλάι μ' ένα θεό-
κοντο μαθητή πού τόν λέγανε μάλιστα κου-
το-Κώστα. Είδες εκεί άλήθεια να τόν νει-
ρευτή ύστερα από τς καιρό ; Θυμάται κα-
λά πς αυτός έφυγε ύστερα γι' τήν Αμερι-
κή. Πως πέσαν τς χρονία ! Μπορεί και
νύχτα πεθάνει πειδ ο καμένος ο κουτο-Κώ-
στας !...

Όλες αυτές ή ψευτιές της τς όμνησαν
τώρα στς μυαλά τς Ζαχαρίας και τόν κά-
νουν να θυμάται με τόν έαυτό του. Γιατί να
μη τς μνησθή όλα ; Γιατί γι' άψχη γι' τόν
πλανέση έτσι ; Γιατί να μη τς προλάβη ;...
Θυμάται άκόμα τήν προχθεσινή νύχτα πού
γύρισε σπύτι τς και δεν βρήκε τή γυναίκα
του, θυμάται τήν άγωνία του και τς χτυπο-
καρδί του, τς τρεβίματα του στς φίλικα σπύ-
τια, τήν ντροπή του πού δύσκολα τήν έκρυβε
απ' τς άλλους, τήν άπελπίνα του, τς
φόβους τς, τήν παρξενή του, τήν έξασπ
λύπη του πού τόν έπιασε γι' μια στιγμή και
πού λίγο έλλειψε να τς σάλευη τς μυαλό !
Πώς δεν τρελλαθήκε τήν νύχτα αυτή ;

ΑΠ' ΤΑ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ-ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ

Η άξιοσημείωτος κατάσταση τοῦ 1868. Αἱ ἐκλογαὶ καὶ τ' ἀποτελέσματά των. Ὁ Βαλαωρίτης στὴν Ἀθήνα. Μερικὲς χαρακτηριστικὲς ἐπιστολὲς πρὸς τὴ γυναῖκα του. Οἱ περιφημοὶ ἀδελφοὶ Ἰακωβάτου. Ὁ τσούμπες τοῦ Βούλγαρη. Μία ἱστορικὴ συνεδρίασις. Τὸ στέμμα τοῦ Ἰακωβάτου. Στίχοι καὶ πολιτικὴ. Ἡ Δικτατορία τῶν φίλων τοῦ Βούλγαρη. Μία ἱστορικὴ συνεδρίασις. Τὸ στέμμα τοῦ Ἰακωβάτου καὶ τὸ χέρι τοῦ Βαλαωρίτη. Μία μάχη στὴ Βουλὴ, κ.λ.π.

Στὰ κοινοβουλευτικὰ μας χρονικὰ τοῦ 1868 ἀναφέρεται ἓνα γεγονός τοῦ ὁποῖον δείχνει σὲ ποῦ βαθμὶ ἦσαν ἐξημμένα καὶ τότε, ὅπως καὶ πάντοτε στὴν Ἑλλάδα τὰ πολιτικὰ πάθη. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶπε τὸ περίφημο ἐπεισόδιο μεταξὺ Βαλαωρίτου καὶ Ἰακωβάτου τοῦ ὁποῖον κατέληξε σὲ ἀγριο γρονθοκόπημα τοῦ δευτέρου ἀπὸ τὸν πρῶτο.

Μόλις εἶχαν τελειώσει ἡ ἐκλογὴ, ἐκλογὲς ἐξαιρετικὰ πεισματῶδες κατὰ τὴς ὁποῖες ἡ κυβερνήσις Βούλγαρη πού τις διεξήγαγε εἶχε κάνει τρομερὰ ὄργια, καλπονοθεύσεις, πιέσεις, ἐκβιασμούς. Ὁ ποιητὴς Βαλαωρίτης, βουλευτὴς, κοινοβουλευτικός, ἀντιπολιτευόμενος εἶχε ἐλθεῖ στὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς.

Μόλις ἐφθάσε στὴν πρωτεύουσα καὶ ἦλθε εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς πολιτικούς του φίλους, ἀντιλήφθη ἁμέσως ὅτι τὰ πολιτικὰ πράγματα εὐρίσκοντο σ' ἓναν τρομερὸν κυκλῶνα ὁ ὁποῖος κανεὶς δὲν ἔξευρε ποῦ θὰ κατέληγε. Γιὰ τὰ ὄργια πού εἶχαν γίνῃ στίς ἐκλογὲς ἐπικρατοῦσε μέγας ἐρεθισμὸς ἀλλ' ὁ φόβος τῶν βουλευτῶν μήπως ἀποβληθοῦν ἀπὸ τὴν Βουλὴ τοὺς ἔκαμνε ὅλους ἐπιφυλακτικούς ὡς πρὸς τὴν στάση πού θὰ κρατοῦσαν. Ὁ φόβος ν' ἀποβληθοῦν ἀπὸ τὴν βουλὴ ὑπῆρχε διότι ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσει ὁ ἐλεγχος τῶν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων, μολονότι ἡ Βουλὴ εἶχε ἀρχίσει τὰς συνεδριάσεις τῆς.

Ἡ ἐπιτροπὴ στὴν ὁποίαν εἶχε ἀνατεθεῖ ὁ ἐλεγχος αὐτὸς καρινόβατο. Συγχρόνως δὲ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας καὶ χαφιέδες τοῦ Βούλγαρη παρακολουθοῦσαν ὅλους ὅσους ἐπιπάναν στὸ σπῆτι τοῦ Κοινοβουλίου.

Ὁ Βαλαωρίτης ὁ ὁποῖος ἐγγνώριζε τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ εὐέξαπτον τοῦ χαρακτήρος του καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀνεχθεῖ ἐκβιασμούς καὶ πιέσεις καὶ ὅταν ἀκούε ἀπὸ τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἐπανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀρχίσε ν' ἀνησυχῇ ὅταν εἶδε τὴν τροπὴ πού ἐπαίρναν τὰ πράγματα. «Αἰσθάνομαι, ἔγραφε στὴν γυναῖκα του, ὅτι δύναμαι εἰς στιγμὴν ἐξάρσεως νὰ ὠδήσω ἐν τῇ Βουλῇ τὴν ἀγανάκτησιν εἰς ἀρμεῖον δυσάρεστον». Συγχρόνως ὁμοῦ μὲ τὴν ἀγανάκτησιν αἰσθάνεται καὶ ἀηδία πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν θέλῃ νὰ γυρίσῃ στοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του. «Ἡ θύσις μου ἐν τῇ Βουλῇ ἀποβαίνει ἀπ' ὅρας εἰς ὥραν ἀφόρητος. Ἀντὶ τὰς πράγματι ἐξακολουθήσουσι νὰ βαίνουν ὡς σήμερον, θὰ ἐπατέλλω ἀφέντικος ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας μου».

Καὶ νὰ, ἐκεῖνον πού προεῖδε ὁ Βαλαωρίτης δὲν μπόρεσε νὰ τ' ἀποφύγῃ. Σὲ στιγμὴν ἐξάρσεως ὠθήσε στὴ Βουλὴ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ σέσημτο δυσάρεστον. Τὸ θῆμα τοῦ ἦσαν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς Ἰακωβάτους, ὁ Χαράλαμπος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βαλαωρίτης ὑπῆρχε θῆμα τῆς πράξεώς του, γιατί ἡ ἀποδοκιμασία του ἡ ἐπίσημη ἀπὸ τὴ Βουλὴ πού ἐπικολούθησε ἦσαν ὁ κυριώτερος λόγος πού τὸν ἔκανε ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ νὰ μὴ θέσῃ ξανά τὴν ἀποφυγισμένη παρὰ τὴς ἐπιμονῆς παρακλήσεις τῶν φίλων του.

Οἱ Ἰακωβάτοι τύποι περίφημοι τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ μία ὀλόκληρη εἰκοσαετία ἀπ' τὸ 1865 ὡς τὸ 1885, ἦσαν τρεῖς ἀδελφοὶ οἱ ὁποῖοι ἐξελέγοντο στὴν Κεφαλληνία. Ἦσαν ἀχώριστοι πάντοτε καὶ τὸ κάπως ἰδιοόρεθμο καὶ πανομοιότυπο ντύσιμό τους, ἡ βελάδες καὶ τὰ ψηλά τους καπέλα πού περιέφεραν σὲ ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα τοὺς εἶχαν κάνει περιωνύμους. Τὴν ἐποχὴ γιὰ τὴν ὁποίαν μιλοῦμε εἶχαν ἐκλεγεί βουλευταὶ οἱ δύο ἀπὸ τοὺς Ἰακωβάτους, ὁ Χαράλαμπος καὶ ὁ Γεώργιος ὁπαδοὶ τοῦ Βούλγαρη καὶ οἱ δύο, ὁ Γεώργιος μάλιστα ἐπαῖξε καὶ ῥεῖο πρωτοπαλῆκαρον καὶ ἦσαν αὐτὸς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐξελέξεως τῶν ἐκλογῶν. Ἀθυρόστομος καὶ εἰρωνὴ ὁ Ἰακωβάτος ἔβριζε διαρκῶς κατηχητικὰ τὸς ἀντιπολιτευομένους, κανεὶς ὁμοῦ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γιατί ἡ ἐκλογὴ ὅλων ἐξαρτῶτο ἀπ' αὐτόν. Σὰ νὰ μὴν ἐφθάνε ἡ διαγωγή του αὐτὴ στὴ Βουλὴ, ἦθελε καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολό της νὰ διασφύ τὸς ἀντιπάλους του.

Ὅπως ὅλοι οἱ Ἐπανήσιοι ἔγραφε καὶ ὁ Ἰακωβάτος, στίχους, αἰτίους σατιρικούς καὶ μὲ ἀξιώσεις μάλιστα, τοὺς ὁποῖους ἐδημοσίευσε σὲ φυλλάδια, σὲ ἡμερολόγια καὶ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς του. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον μετὰ τὴς ἐκλογῆς εἶχε ἐκδώσει στὸ Ληξούρι ἓνα τέτοιο φυλλάδιο ἐπιγραφόμενον «Ἑλλήνες καὶ Μουζικοὶ». Ποιτὴ γράφει ὁ Βαλαωρίτης στὴ γυναῖκα του, χαρακτηρίζοντας τὸ φυλλάδιον αὐτό, τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἐγγύησε τετατωμένους καὶ γελοιοποιήσαντες σύγγραμμα. Ὁ ἐκδότης του φαίνεται τρελλὸς παραδοξόλογος εἰς τὴν μοῦσαν τῶν. Στὸ φυλλάδιον τοῦ ὁ Ἰακωβάτος δὲν ἦταν δυνατόν νὰ

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

λημονήσῃ τὸν Βαλαωρίτη τὸν ὁποῖον ἰδιαίτερος δὲν ἐχώνευε. Νὰ τὶ τοῦγραφε :

Κροῦτο, κροῦ, Βαλαωρίτη,
Κροῦ, βρωμοποιματοῦρα,
Ποῦ διαβάζει ἡ Κουμουντοῦρα,
Ποῦ διαβάζει ἡ σαραβιά,
Ἡ Κουμουντοροφολιά.

Φαίνεται ὡς τόσο ὅτι ἡ σάτυρα αὐτὴ δὲν πολυεῖραζε τὸν Βαλαωρίτη γιατί αὐτὰ πού ἔγραφε γιὰ τὸν ποιητὴ τοῦ «Διάκου» ὁ Ἰακωβάτος ἦσαν ἀσήμαντα παραβαλλόμενα μὲ τὰ ἄλλα ὕβρεσιν πού περιεῖχε τὸ φυλλάδιον. Ὅλα τὰ διέσωσε καὶ τὰ εἰσενέυσαν ἐκεῖ μέσα ὁ Ἰακωβάτος τὸ ἔθνος, τὴς ἐκκλησίας, τὴν Κρήτη, καὶ τὸν θρόνον ἀκόμη, κανεὶς ὁμοῦ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν βάλῃ στὴ θέσιν τοῦ γιὰ τὴν ἀγαπημένης τοῦ Βούλγαρη. Τρεῖς βουλευταὶ, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Βαλαωρίτης, τὸν εἶχαν προκαλέσει σὲ μονομαχίαν, ἀλλ' ὁ Ἰακωβάτος ἀπαντοῦσε μὲ «καυχασμούς» σὲ προσκλήσεις αὐτῆς λέγοντας ὅτι ἡ βουλὴ εἶπε τὸ «φροῦνόν του καὶ ὁ Βούλγαρης αἱ κανονιστοὶ αὐτοῦ».

Τόσο δὲ ἦσαν τὸ θράσος του ἐν γένει ὥστε ἔφτανε κάποτε, καθὼς μαθαίνομε ἀπ' τὰ πρακτικὰ, νὰ λέῃ φράσεις σὰν καὶ αὐτὲς στοὺς ἀντιπολιτευομένους : «Σεῖς, εἰ λεγόμενοι ἀντιπολιτευόμενοι, εὐρίσκεσθε ἀπέναντι ἡμῶν, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκεσθε ἐν τάγμα, ὅπου ἀπεστάτησεν. Εἰσθε ἀξίως τουφεκιστοὶ ὅλοι. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ θὰ τουφεκίσωμεν τοὺς ἀρχηγούς σας, θὰ σᾶς δεκατίσωμεν. Καὶ ἂν ἐπέκρωτο τις ἐξ ὑμῶν νὰ σοῦθ' ἀπὸ τὸν τσουμπάν τοῦ Βούλγαρη, δὲν θὰ σοῦθ' βεβαίως ἀπὸ τὴν βελάδα τοῦ Ἰακωβάτου.» Αὐτὰ ἔλεγε ὁ ἴδιος ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ σοῦθ' ἀπὸ τὴν χειροκλήδα τοῦ Βαλαωρίτη. Ἡ συνεδρίασις τῆς 2ης Ἰουνίου 1868 ἦταν ἐξαιρετικὰ ζοφερή. Ὁ πρόεδρος ἐπανειλημμένως εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ διακόψῃ τὴν συνεδρίασιν. Ἀπὸ δύο ἡμερῶν συνετρετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ κοινῶ Γερμῆ καὶ ὁ Λομβάρδος καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀντιπολιτευόμενοι ἀντιληφθέντες, ὅτι εἶχαν παραποιηθῇ τὰ πρακτικὰ τῆς προτεράδας ζητοῦσαν ἐπιμόνας τὴν διόρθωσιν τῶν. Ὁ Χατζόπουλος ἂν καὶ κυβερνητικός, σηκώνεται καὶ ἐλέγχει τὴν κυβερνήσιν γιὰ τὴν ἀκατανόμησιν τακτικῆς τῆς.

Ὁ Ἰακωβάτος εἰς ἀπάντησιν τὸν βρίζει γυναιώτατα καὶ ἀπὸ τὰς ὕβρεις προκαλεῖται συγχυσις καὶ θυμῶν. Τότε ὁ Ζάνος, φίλος τοῦ Βαλαωρίτη, λέγει στὸν Ἰακωβάτο, ὅτι πρέπει νὰ χολινώσῃ τὸ στέμμα του, διότι «ὀφείζομεν ἓνα βουλευτῶν τὸσον βαναύσως, ὕβριζετὶς ἡ βουλὴ καὶ τὸ ἔθνος». Ἐξω φρενῶν ὁ Ἰακωβάτος ἀφίγηεν τὸν Χατζόπουλον καὶ ἀρχίζει νὰ βρίζῃ τὸν Ζάνο, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ ἄτιμον καὶ κλέφτη.

Ἡ σθεναρὴν, γράφει ὁ Βαλαωρίτης, τὸ αἷμα μου βράζει καὶ τὰ βλέμματά μου ἡστραποῦν ἐκ τοῦ θυμοῦ. Προσέχομαι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τοὺς ἀναιδέεις ὕβριστάς καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Χαράλαμπον Ἰακωβάτον, τὸν ἐτίναξα βίαιως καὶ τὸν εἶπον, ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσω, ἂν δὲν ἔπαυε προσηλακίζων τοὺς φίλους μου. Αὐτὸς ἤρρισε νὰ καυχᾶται εἰρωνικῶς καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν τοῦ κατέφερα ἐν τοιοῦτον ῥαῖσιμα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὥστε ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὁ ἀδελφός του ἠγέρθη καὶ μοὶ ἐπέτεθ' ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐν μέσῳ αὐτῶν κατέφερα τοιαῦτα κτηνήματα, ὥστε οὐτ' ἐγὼ ἐννοῶ ὡς ἐν μοὶ ἤρχετο τοιαύτη δύναμις.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ φίλοι τοῦ Βαλαωρίτη ἔτρεξαν ὀλόγυρα του. «Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς μανιώδης γιὰ τὴν ἀκρόαση τῆς ἐκλογῆς του, ἐπλήρωσε τὸν Γεώργιον Ἰακωβάτον διὰ φροβῶν γρονθοκοπημάτων». Σὲ λίγα λεπτὰ τὰ θεωρεῖα ἐκινώθησαν, ἡ φροῦρὰ ἐτέθη εἰς τὰ ὄπλα, ἡ συνεδρίασις διελύθη «καὶ ἄσπασ ἡ ἀντιπολιτεῖσις, λέγει ὁ Βαλαωρίτης, μὲ συνώδευσε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον».

Ἐπὶ τελειώσει τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, ἐπεισόδιον δυσάρεστο βέβαιον, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ δοθῇ ἓνα καλὸ μάθημα σὲ δύο βουλευτάς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λημονήσῃ ἐντέλως, ὅπως καὶ τόσο ἄλλοι, πρὶν καὶ κατόπιν αὐτ' αὐτοὺς, γιὰ τὴ δουλειὰ τοὺς εἶχε ἐλέξει ὁ Λαὸς ἀντιπροσώπους του.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ, μεταχειρισμένα βιβλία δικτύου ὕλης καὶ ἐλόκληροι βιβλιοθηκαί. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἡ τεχνικὴ φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἀγιογραφίας, βυζαντινῆς καὶ παλαιᾶς κομφοτεχνήματα. Εἰδοποιήστε ἢ γράψατε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.

ΟΤΙ ΤΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΝ ΑΝΑΡΘΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ο... πιστὸς στὸ κκῆκον τοῦ ὑπάλληλος! Ἡ... «ἐκμυστή-
μας» τοῦ γεροστρατοῦ. Πῶς ἐκδικεῖται ὁ Κλεμανσώ. Ἡ...
καταχρηστικὸς τοῦ γιὰ τοὺς δημοσιογράφους. Πῶς... ἀ-
πέφυγε τοὺς Γερμανούς!

Ὅταν ὁ Κλεμανσώ πρῶτόγινε Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, —
τὸ 1896 — ἀποφάσισε, μὴ μέραι, νὰ κάνει μὴ «ἐφοδο» στὰ γρα-
φεῖα τοῦ Ὑπουργείου του, γιὰ νὰ δῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια πῶς
ἐργάζονται οἱ Ὑπάλληλοι.

Στὴν ἐφοδὸν αὐτὴ συνωδεύετο ἀπὸ τὸν ἰδιαίτερό του γραμμα-
τεῖ. Στὸ πρῶτον γράφει πού μπήκαν, πρὸς μεγάλη τους ἐκπλήξι-
ν ἦσαν κανένα ὑπάλληλον μέρα! Μπήκαν ἁμέσως στὸ διπλῶν

Ὁ «ἰδιαίτερος» τοῦ Κλε-
μανσώ εἶπε νὰ ὁμώσῃ γιὰ νὰ
ἐκπληρῇ τὸν τελεπὴν ὑπάλληλον.
Ὁ Ὑπουργὸς ὁμοῦ δὲν ἐσταμά-
τησε μὴ κινήσει λεγόντάς του :
— Πρὸς θεοῦ! Μὴν τὸν ἐ-
στρέψῃς, γιατί τότε ἀσφαλῶς
θὰ τὸ σάσῃς καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς
ἄλλοις! Εἶπε καὶ τέλος πέντων
νὰ ῥίψῃται ἓνας ὑπάλληλος
εἰς τὴν θύραν... ἔστω καὶ κοιμι-
σμένος!

Κάποτε στὴν Γερουσία μι-
λοῦσε κάποιος γεροστρατὴς ἡλι-
καῖος ἐπὶ ἓνα σπουδαιότα-
τον κατηχητὴν ἡλικίας. Οἱ γε-
ροστρατὴ ἐσαναν ὅσο μποροῦ-
σαν παρρησιᾶ ἡσυχία, μὰ ὁ
ἄλλος ἦταν ἀδύνατος νὰ ἀκού-
σῃ τὴν φωνὴν τοῦ λόγου τῆς
ἡλικίας του, ἦταν θραγχὴ καὶ ἀσθενική.
Στὸ τέλος ὁμοῦ ὁ Κλεμανσώ ἔλασε τὴν ὑπόμνην του.
— Εἶπε πρόεδρος, φάναε αὐτὸς δὲν εἶπε λ ὁ γ ο ς, εἶπε... ἔρω-
ται ἐκαστοῦ ἑαυτοῦ...

Ἦσαν καὶ ἓνα χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο, πού ἀποδεικνύει πόσο
καλὸς βίαιος ὁ Κλεμανσώ εἶνε ἀγαθὸς, μολονότι διακρύπτει σ' ὅλους
τοὺς πολιτικούς του λόγους ὅτι... «ἡ κακία εἶνε ἡ πρώτη ἀρετὴ
τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός».

Ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, ὑπῆρχε σὰ ναιάτα του, ὡς
πρὸς τὴν θεατρικὴν συγγραφὴν. Ὑστερα ἀπὸ τὴν πρεμιέρα
ἑκάστοτε ἔρχοντο — τοῦ «Πέλου τῆς Εὐτυχίας» πού πρὸ ἐτῶν
παρήγγαζε καὶ ἐδῶ — ὁ Κατοῦλλ Μαντὲς πού ἦταν τότε θεατρικός
κριτὴς τῆς Παρισιᾶς «Ζουρνάλ» τόν... ἐκουρέλιασε κυριολεκτικῶς.

Ὁ Κλεμανσώ ἐδέχθη μὲ μεγάλη ἀπάθεια τὴν... κριτικὴν αὐτὴν
καταπονοῦν. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁμοῦ ἡ τύχη τοῦ φερεῖ ἔτσι
ὥστε τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς πού αὐτὸς ἀνελάμβανε τὴν διευθύνσιν τῆς
ἐκκλησίας ἐφημερίδος «Ἀγὴ» ὁ Μαντὲς ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὴν
παραπονομήν ἐνός δικού του ἔργου στὴν «Ἀγὴ» ὅπου ἦταν ἑνὶ
τοῦ Κλεμανσώ καὶ γιὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν νέο διευθυντὴ τῆς
ἐκκλησίας καλὸ νὰ πᾶν νὰ παρακολούθησιν τὴν παράστασιν τοῦ νέου ἔργου
ἐκκλησίας καλὸ νὰ πᾶν νὰ τὸν ρωτήσῃ «μήπως εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ
κατὰ ἀδελφὴν σχετικῶς μὲ τὴν κριτικὴν πού θὰ ἔγραφε τὴν ἄλλη
ἡμέρα».

Μὰ εἰσθε ἐλεύθερος νὰ διατυπώσετε ὅτι γνώμη θέλετε στὴν
ἐκκλησίαν τοῦ ἀπάντησεν ὁ Κλεμανσώ.
— Βέβαιον, μὰ...
— Ἀ ναι, τὸ ἔργο εἶνε αὐτοῦ τοῦ Μαντὲς... Ἐ, λοιπόν, ἂν
εἶνε καλὸ, νὰ γράψετε πῶς εἶνε ὁποῖο. Κι' ἂν δὲν εἶνε καλὸ...

Μὰ εἰσθε ἐλεύθερος νὰ διατυπώσετε ὅτι γνώμη θέλετε στὴν
ἐκκλησίαν τοῦ ἀπάντησεν ὁ Κλεμανσώ.
— Βέβαιον, μὰ...
— Ἀ ναι, τὸ ἔργο εἶνε αὐτοῦ τοῦ Μαντὲς... Ἐ, λοιπόν, ἂν
εἶνε καλὸ, νὰ γράψετε πῶς εἶνε ὁποῖο. Κι' ἂν δὲν εἶνε καλὸ...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ φιλέλλην δούξ τοῦ Οὐεστμινίστερ

Στὰ 1897, διακοῦντος τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου ὁ Δούξ
τοῦ Οὐεστμινίστερ ὁ ὁποῖος ἦταν πρόεδρος τοῦ Φιλελληνικοῦ Κομι-
τάτου τῆς Ἀγγλίας, ἐπῆγε μὴ μέραι στὴν Ἑλληνικὴ πρεσβεῖα γιὰ
ν' ἀνακοινώσῃ κατὰ τὸν Πρεσβευτὴν.

Ὁ Δούξ ἔξερε λίγα ἑλληνικὰ, τὰ ὁποῖα εἶχε μάθει ἀπ' τὴν με-
γάλην του ἀγάπῃ πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπετάθη λοιπὸν Ἑλληνογα-
λίστι στὸν πορτιέρη καὶ τοῦ ζήτησε νὰ δῇ τὸν Ἑλληνα ἐπιτετρα-
μένο. Ὁ πορτιέρης ὁμοῦ βλέποντας τὴν ἀπλοῦστατην φορεσίαν τοῦ
Δουκὸς τὸν πέρασε γιὰ κανέναν ἄσημον Ἑλληνα καὶ τοῦ εἶπε νὰ
περιμένῃ ἔως δύνῃ νὰ τελειώσῃ ὁ κύριός του τὴ δουλειὰ του.

Περὶσσότερον ἀπὸ μισὴ ὥρα περίμενε ὁ Δούξ στὸ διάδρομον ὅταν
ὁ Ἑλληνας ἐπιτετραμμένος διέταξε νὰ ζητηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναμέ-
νοντος ἐπισκέπτου. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν στενοχωρίαν τοῦ ἐπιτε-
τραμμένου ὅταν ἔμαθε τί παρεξήγησις εἶχε γίνῃ. Ἐσπευσε νὰ δε-
ξωθῇ ὁ ἴδιος τὸν Δούκα, ζητώντας του συγγνώμην :

— Ἀπεναντίας, τὸν διέκοψε ὁ Δούξ, ἐγὼ εὐχαριστήθηκα πολὺ
διότι ὁ ὑπὸ ἡμέρας σας μὲ πῆρε γιὰ Ἑλληνα.

Ἡ Ἑλενησύνῃ τοῦ Συγγροῦ

Ἡ αἰτία εἶνε τ' ἀνέκδοτα τοῦ Ἀνδρέα Συγγροῦ τὰ ὁποῖα δείχνουν
ὅτι ἀπὸ τὸν μέγαν αὐτὸν
χορηματιστὴν δὲν ἔλειπε ἐτοιμό-
λογον πνεῦμα.

Ἦνας ἀλήτης κάποτε ἀφού ὁ-
στερα ἀπὸ πολλὰ παρακάλια κα-
τάρθωσε νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν
πόρταν τοῦ μεγάρου Συγγροῦ,
εἶπε στὸν οἰκοδεσπότη τὰ ἑξῆς :

— Ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀγαθό-
τητα τῆς καρδίας σας.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ μέτωπο τοῦ
Συγγροῦ συνοφρονήθη, ὁ ἀλή-
της ἐξακολούθησε :

— ...καὶ τὸ οἰκογενειακόν
σας αἰσθῆμα.

Καὶ τὸ οἰκογενειακόν μου
αἰσθῆμα ; ῥώτης ἐκπληκτός ὁ
Συγγρός. Ὑπάρχει λοιπὸν μετα-
ξὺ μας συγγένεια τὴν ὁποίαν ἀ-
γνοῶ ἐγὼ ; Ποῖος εἶνε λοιπὸν
ὁ βαθμὸς τῆς συγγένειάς μας ;

— Εἶνε ὅτι καὶ οἱ δύο μας
καταγόμεθα... ἀπὸ τὸν Ἀδάμ !
— Ἀλήθεια ! Καὶ νὰ μὴ τὸ
ἔχω σκεπθῇ ἀκόμη... Νὰ λοι-
πὸν ! Πᾶρε μὴ δεκάρα...

— Μὴ δεκάρα ; Σὲ μένα τὸν
συγγενὴ σας ;

— Ναι ! Πήγαινε τώρα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους συγγενεὺς μας καὶ
ὅταν ὅλοι σοῦ δώσουν ὅτι σοῦ ἔδωκα ἐγὼ ἀσφαλῶς θὰ γένηται
πλουσιώτερός μου !

Ἦταν πρόεδρος, φάναε αὐτὸς δὲν εἶπε λ ὁ γ ο ς, εἶπε... ἔρω-
ται ἐκαστοῦ ἑαυτοῦ...

Μερικοὶ φίλοι τοῦ Κλεμανσώ, πού μιλοῦσαν κάποτε γιὰ ἓνα
διευθυντὴ ἐφημερίδος πού ἐνῶ, ὅσο ἦσαν πρωθυπουργὸς τὸν ἀνέ-
βαζε στὰ οὐράνια, μόλις ἔπεσε ἀπ' τὴν Ἀρχὴν αὐτὸν τὸν ἀνέφερε
καὶν σὲ τὸ φέλλο του.

— Τοῦλάχιστον, τοῦ εἶπεν ἓνας ἀπ' αὐτούς, δὲν πιστεύω νὰ πῆρε
«ψυλὰ» ἀπὸ τὸ Γραφεῖο τοῦ Τύπου... Ἐλπίζω νὰ μὴ σὰς ἐξήγησε
ποτέ χρήματα...

Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια ! ἀπήντησεν ὁ Κλεμανσώ. Οἱ δημοσιογράφοι
ὁμοῦ φίλοι μου εἶνε σὰν τὴς γυναῖκες : ὅσο λιγότερα ζητοῦν, τόσο...
περισσότερον μὲς κοστίζουν !

Πρὸ τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ Πολέμου, ὁ Κλεμανσώ ἐπῆγγαγε τακτικὰ,
κάθε καλοκαίρι καὶ περνοῦσεν ἓνα ἡμέραν μὴνες σὲ διάφορες γερμα-
νικὰς λουτροπόλεις.

Ἦνας φίλος του, κάποτε, ἐξέφρασε τὴν ἀπορία του γι' αὐτὸ
ἐφ' ὅσον μάλιστα στὴ Γαλλίαν ὑπάρχονταν τόσο ἡγιαννὲς καὶ ὡραῖες
λουτροπόλεις.

Ὁ Κλεμανσώ τότε, ἀπήντησε μὲ τὸ περίφημον ἐλαφρὸν του χα-
μόγελο :

ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

«LA BELLA GRECA». 'Η ανδρεία μιας ηρώϊνης κόρης. Με τὸ σπαθὶ στὰ χέρια κατὰ τὼν πειρατῶν!... 'Η συμμετοχὴ τῆς Μαντῶς στὴν 'Επανάστασι. 'Η θυσίαι τῆς γιὰ τὸν ἄνδρα. 'Η Μαντῶ ἀντιστρατήγης. 'Ο ἔρως τῆς πρὸς τὸν Δημήτριον. 'Αχαριστία καὶ ἀγνωμοσύνη. 'Ενα ἱστορικὸ ἔγγραφο. Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Μαντῶς κλπ.

Μέσα στὸ πάνθεον τῶν ἡρώων τῆς 'Επανάστασεως, σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ, ξεχωρίζει μιὰ μεγάλη ἡρώς, ἡ ὁποία θάπρεπε νὰ τοποθετηθῇ στὸ πλευρὸ τῆς Μπουμπουλίνης! 'Η Μαντῶ Μαυρογενῶς, ἀπὸ τὴν Πάρο, ἦταν κόρη τοῦ Νικολάου Μαυρογενῶς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἡγεμόνος τῆς Μολδοβλαχίας Νικολάου Μαυρογενῶς. 'Ο πατέρας τῆς μετὰ τὴν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ θείου του ὁ ὁποῖος εἶχε κατηγορηθῇ ὡς προδότης, ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τῶν Τούρκων καὶ κατέφυγε στὴν Τεργέστη, ὅπου καὶ ἐγκαταστάθηκε ὁριστικῶς μετὰ τὴν οἰκογενεῖάν του ὡς μεγαλέμπορος. 'Εκεῖ ἄρχισε νὰ βοηθῇ χρηματικῶς τοὺς προδρόμους τοῦ ἀγῶνος καὶ μάλιστα στὰ βιβλία του εὐρέθην γραμμένο καὶ δάνειο 20.000 χρ. γροσίων ὑπὲρ τοῦ θαλασσομάχου Δάμπρου Κατωῆν.

'Η Μαντῶ, στὴν Τεργέστη, ἐξοχώρισε ἀπὸ ὅλες τὶς νέες γιὰ τὴ μόρφωσίν της καὶ τὴν ὁμορφίαν της, τόσο μάλιστα πὺν ὅλοι τὴν ἔλεγαν «la bella Greca» ('Η 'Ὠραία 'Ελληνίδα).

Στὶς παραμονὲς τῆς 'Επανάστασεως, ὁ πατέρας τῆς ποὺ ἦταν μεσημεριανὸς στὴ Φιλικὴ 'Εταιρεία ἐγκατέλειπε τὴν Τεργέστη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ Μύκονο, ὅπου καὶ πέθανε ἀξαρνὰ, πρὶν ἀκόμα ἐκραγῇ ἡ 'Επανάστασις.

Μόλις ἐξεσπάσθη ἡ 'Επανάστασις ἡ Μαντῶ ἐξώπλισε δι' ἐξόδων τῆς δύο πλοία πρὸς καταδίωξιν τῶν Τούρκων καὶ 'Αλγερινῶν πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὸ Αἶγατο. Κάποτε μάλιστα πὺν οἱ πειραταὶ εἶχαν ἐπιδράμει στὴ Μύκονο ἡ Μαντῶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἄρπαξε ἀπὸ τὴν πατρικὴ τῆς ὁπλοθῆκη ἓνα σπαθὶ ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν χαραγμένες ἡ λέξεις: «Δίκαιον, Κύριε, τοὺς ἀδικούντας με, πολέμῳ τοὺς πολεμοῦντας με, βασιλεὺ τῶν βασιλευνῶν» καὶ κρατώντας τὸ γυνὴν στὰ χέρια τῆς ὁρμήσε ἐπὶ κεφαλῇ τῶν νησιωτῶν κατὰ τὼν πειρατῶν, φωνάζοντας: «Νίκη στὸ Στανό! Νίκη στοὺς 'Ανδρείους!...» Τόση ἦταν ἡ ὁρμὴ τῆς καὶ τόσο θάρρος ἐνέπνευσε στοὺς συμπατριῶτες τῆς ὥστε οἱ πειραταὶ ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν κακῶς ἀπὸ τὸ νησί, ἀφήνοντας πλοῦσια λάφυρα, ἐνῶ οἱ Μυκονιάτες ἐφώναζαν ἐνθουσιασμένοι: «ὸζα στὴ νικητρία Μαντῶ!»

'Υστερ' ἀπὸ τὸ ἡρωϊκὸ τῆς κατόρθωμα ἡ Μαντῶ κατάρτισε δι' ἐξόδων τῆς ἓνα ἐνοπλὸ σῶμα γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὴ Μύκονο ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὰς τῶν Τούρκων καὶ τῶν πειρατῶν. Μὰ ἡ Μαντῶ δὲν ἐφρόντισε μονάχα γιὰ τὴν ἀμυνα τῆς πατρίδος τῆς, ἀλλὰ ἀφοῦ ποῦλῃς τὰ ὑπάρχοντά της φόρεσε ἀντρίκια ρούχα ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇ ἐνὸς σώματος ἀπὸ διαλεχτοὺς Μυκονιάτες καὶ συμμετέχε με γενναϊότητα σὲ ὅλες τὶς μάχες ποὺ ἐγίναν στὴν ἀνατολικὴ 'Ελλάδα.

'Επειτα μετὰ τὸ πλοῖα ποὺ ἡ ἴδια εἶχε ἐξοπλίσαι ἀπολούθησε τὸ ναυαρχο Τριμυζῆ καὶ ἀφοῦ στρατολόγησε 600 νησιώτες ἐσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὴν πολιορκουμένην Κάρυστο. 'Υστερα κατόπι διαταγῆς τῆς ὑπὸ τὸν 'Αλέξανδρον Μαυροκορδατὸν προσωρινῆς κυβερνήσεως, πῆγε στὴ Θεσσαλία γιὰ ν' ἀνακοπῇ τὴν καθόδο τοῦ Σελίμ Πασσά καὶ πολέμησε ἡρωϊκὰ στὸ Πήλιο, στὴ Λεβάνεια, στὴ Φθιώτιδα, κλπ.

'Ὅταν ἐτελείωσε ἡ 'Επανάστασις ἡ Μαντῶ πῆγε στὸ Ναύπλιο. 'Εκεῖ πρῶτῃ κατέθεσε τὰ κοσμήματά της καὶ ὅτι τῆς εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴν μεγάλην περιουσίαν της, ὑπὲρ τὸν προσφύγων τοῦ Μεσολογγίου. 'Ετοῖ ἡ Μαντῶ ἀπόμεινε φτωχὴ καὶ

ζήτησε σὲ λίγα χρόνια ἀπὸ τὴ Συνέλευση ἓνα σπῆτι γιὰ νὰ τοικίῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ. Τῆς παρεχώρησαν ἓνα σπῆτι κατὰ ἑκεῖνο στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ὁ ἐνδοξὸς Στρατηγὸς Δημήτριος 'Υψηλάντης. Πολλοὶ λέγουσι ὅτι ἡ Μαντῶ ἀγαποῦσε με πάθος τὸν 'Υψηλάντη καὶ φαίνεται ὅτι αὕτη εἶνε καὶ ἡ ἀλήθεια.

Ἀπὸ τὸ Ναύπλιο ἡ Μαντῶ ἐπέλεξε διαρκῶς ἐκκλησίαις τοῖς ὁμογενεῖς τοῦ Δονδίνου καὶ τῶν Παρισίων ζητώντας τὴν συνδρομὴν τοὺς γιὰ τὴν ἐποὺλωση τῶν πληγῶν τῆς πατρίδος. Εἶνε δὲ ἀληθὲς ὅτι ἡ θερμὴ αὐτῆς ἐκκλησίαις τῆς Μαντῶς συνετέλεσαν ὅχι μόνον νὰ σταλοῦν χρήματα στὴν 'Ελλάδα, ἀλλὰ ἐτόνωσαν καὶ τὸ φιλελληνικὸν ρεῖμα τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

Δυστυχῶς ὁμοῦς ἡ ἐρωτικὴ σχέση τῆς μετὰ τὸν Δημήτριον 'Υψηλάντη ἐγέναν ἀφορμὴ νὰ ἐκδιωχθῇ ἡ Μαντῶ ἀπὸ τὸ Ναύπλιο καὶ νὰ μεταφερθῇ σχεδὸν ἀκούσιως στὴν Μύκονο.

Πρὶν ὁμοῦς συμβῇ αὐτὸ καὶ λίγο πρὸς τῆς συμφορᾶς δολοφονίας τοῦ, ὁ Καποδίστριας ἀναγνωρίζοντας τὴν πατριωτικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μαντῶς τῆς ἀπένευσε τὸν ἐπίτιμον βαθμὸ τοῦ ἀντιστρατήγου, μετὰ τῶν στρατικῶν τιμῶν καὶ ἀποδοχῶν, καὶ τῆς ἀνέθεσε συγχρόνως καὶ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ Παρθενωγείου Ναυπλίου.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν ὁμοῦς τοῦ Καποδίστρια, ποὺ τὴν ἐλύπησε ἐξαιρετικὰ, καὶ τὴν ἄρξαι τοῦ 'Ὀδοντος, τὸ 'Υπουργεῖο τῶν στρατιωτικῶν ἀρνήθηκε νὰ τῆς δώσῃ τὰ ἀρτίετα καὶ τοὺς βαθμοὺς, οἱ ὁποῖοι τῆς εἶχαν ἀπονεμηθῇ ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζήνι 'Εθνικοσυλλέξεως.

Τότε ἡ Μαντῶ ἀπεθύνη τὴν ἀκόλουθον διαμαρτυρίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐν ἀντιστοιχίᾳ ἱστορικὸν ντοκουμέντον:

«'Η Γραμματεία δὲν ἐγκρίνει νὰ ἐμβῶ εἰς τὰ δικαιοῦντα τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ στατοῦ, ὡς νὰ ἦσαν ἄλλες φέσεις αἱ πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδιωγόμενοι ἀπὸ τὰς ἐκδιωγόμενοι τῶν ἄλλων ἀξιοματικῶν καὶ εἰς τὸν 'Εθνος εἰς τὰς προκηρῆξεις καὶ τὰ θεατήματα τοῦ νὰ ἔκαμε διάκρισιν ποτὲ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῶν στρατιωτικῶν ὑπερασπιστῶν ἢ ἄλλων στρατιωτικῶν κατὰ τὴν ἔξοδον καὶ θάλασσαν.»

Δυστυχῶς ὁμοῦς τότε ἐπνευσε ὁ ἀνεμοστῆς ἀγνωμοσύνης. 'Η Βασιλοκρατία καὶ ἡ ἑκπαιδεία τῶν ἀρματολῶν δὲν ἐπέτρεπαν ν' ἀναγνωρισθῶν αἱ ὑπηρεσίαι τῆς ὁποῖας εἶχαν προσφέρει στὸν ἀγῶνα ἀγνοοῖ καὶ ἀδούρουσι πατριώτες.

'Η Μαντῶ ἀπογοητευμένη καὶ συντριμμένη ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις ἀτυχήματα, θρηνώντας γιὰ τὸ θάνατον τοῦ Καποδίστρια καὶ τὸ θάνατον τοῦ Δημήτριου 'Υψηλάντου ἀπεσύνθη στὸ σπῆτι τῆς μητέρας τῆς στὴ Μύκονο. Μετὰ τὸ θάνατον τῆς μητέρας τῆς, κατὰ τὸν 1838, ἐπῆγε στὴν Πάρο ὅπου καὶ ἐμεινε μέχρι τοῦ θανάτου τῆς, φιλοξενουμένη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς καὶ τιμωμένη ἀπὸ τοὺς Παρίους.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπὸ τοῦ Οἴκου 'Ελευθερουδάκη ἐξεδόθησαν καὶ αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 6, 7, 8 «'Επιφυλλίδες», μετὰ τῆς ἐξῆς θέματα: «Φιλελληνισμὸς ἐν 'Αμερικῇ κατὰ τὴν 'Ελλά. 'Επανάστασις», «Τὸ Γλωσσικὸν Ζήτημα τῶν 'Ελλήνων καὶ τῶν 'Ιταλῶν», «Αἱ 'Αθήναι τοῦ 1854».

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Καὶ ἦταν καιρὸς πιά, γιατί ἡ πυρκαϊὰ εἶχε φουντώσει πιά.

Δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε τριακόσια βήματα, ὅταν ἀκούσε πίσω του τὸ σπῆτι του νὰ γρυμμίσει μετὰ πάταγο, μὰ δὲν στράφηκε οὔτε κἀν νὰ κοιτάξῃ Προχώρησε ὡς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, πέρασε τὸ ποτάμι καὶ ἔφτασε ὡς τὴν ὁδὸν 'Ελλεῖν, μπρὸς στὸ σπῆτι ποῦ, ὅπως ἔξορουμε κατοικοῦσε, ὁ 'Εξάδελφος τοῦ Διαβόλου.

'Ο Βρινδινὸς στάθηκε μπρὸς στὴ χαμηλὴ γοτθικὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ φαινόταν πολλὸ γερό. Κοίταξε γύρω του μὴπως βρεῖ καμμιὰ μεγάλη πέτρα γιὰ

τὴ σπῆση. Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα ἀνοίξε μόνη τῆς καὶ μιὰ φωνὴ κοροϊδευτικὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

— Μπατὲ μέσα, κύριε Βρινδινέ!

'Ο γέρος ὑπάκουσε καὶ μπῆκε μέσα. 'Ενα τραπέζι ἦταν στὴ μέση καὶ ἀπὸ πάνω φωτίσε μιὰ μεγάλη λάμπα.

Πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι στεκόταν ὁ δὸν Διάδ, μὰ χωρὶς μάσκα αὕτη τὴν φορὰ καὶ κρατώντας τὸ σαγόνι του μετὰ τὰ χέρια του.

— Σὰς περίμενα, εἶπε στὸ Βρινδινό.

— Τότε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, θὰ ξέρεις γιατί ἔρχομαι!

— Γιὰ νὰ πληροφορηθῇς πρὸς ποῖα διεύθυνση ἐπάρβησαν οἱ θησαυροὶ σου.

— 'Οχι! ἀπάντησε ὁ Βρινδινός.

Ἐκείσε τὴν πόρτα, ἐσπρώξε τὸ σύρτη καὶ πρόσθεσε:

— ἔρχομαι γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω!

'Ενα κακογέλο φάνηκε στὰ χεῖλιά του 'Ισπανοῦ.

— Ἐξέρεις ὁμοῦς ὅτι ἐμένα δὲ με σκοτώνουν εύκολα.

— Ἐξέρω εἶπε ὁ γέρος ψυχρὰ, ὅτι ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια φορᾷς θώρακα, ἀλλὰ τὰ χέρια σου, εἶνε γυμνά ὡς καὶ τὸ πρόσωπό σου. Δὲ θέλω τίποτε παραπάνω.

— Ὅστε βλέπω ὅτι μιὰ ἀπλὴ πληγὴ σοῦ φτάνει...

— 'Ενα σχίσμα μόνον! εἶπε ὁ Βρινδινός γελάοντας ἀγρίως καὶ τράβηξε ἀμέσως ἀπὸ τὴ μέση του τὸ ἰνδικὸ μαχαίρι. Μὰ ἀμέσως ἀντίκρισε ὁ δὸν Διάδ ἓνα νὰ πυροβολήσῃ.

Τὸ Βρινδινὸν δὲν τὸν ἐνοιάζει γιὰ τὴ ζωὴ του, ὅσοις ἔκανε πίσω. Τὰ μέγιστα του πετούσαν πύλες... Συμμαζέψτηκε καὶ περίμενε τὴν κατεπληλὴ στιγμή γιὰ νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του...

— Βλέπετε, καλὲ μου κύριε Βρινδινέ, ἐξακολούθησε ὁ 'Εξάδελφος τοῦ Διαβόλου, ὅτι ἡ ἐπιχειρήσεώς σας εἶνε προωρισμένη ν' ἀποτύχῃ, γιατί πρὶν ἀκόμα ὑνώσετε τὸ χέρι σας θὰ ἔχω στείλῃ δυὸ σφαίρες στὸ κεφάλι σας. Ἐγὼ ἤμουν φίλος σας, τώρα ἀν' σὰς ἔβλαψα ἐσείς φταίτε γι' αὐτό. Μήπως δὲν σὰς εἶχα προειδοποιήσει γιὰ ἅλα ὅσα συνέβησαν; Μήπως δὲν σὰς εἶχα ἐπιβεβαιώσει ὅτι ὁ δὸν Διάδ θὰ βρισκόταν ἐπὶ σπῆτι σας, κανεὶς δὲν θάγγιζε τὰ χεῖράματά σας; Εἶνε σφάλμα μου λοιπόν, ἀν' ἐσεῖς τὴν πίστην ποῦ, σὰς τὸ εἶχα πεῖ καὶ σὰς τὸ βαναλῶ... δὲν ἔλατε παρὰ ἐνός ἀχάριστος.

'Ο Βρινδινὸς ἀκούγοντάς τον, βγάλει ἓναν ἄγριο βρυχηθμὸ!... — Δὲ φάνηκε δι' μὴ ἐκλέψατε, εἶπε ἀλλὰ καὶ με κοροϊδεύετε!... Καὶ ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν 'Ισπανό, μὰ τὰ πινέλλα τοῦ τελευταίου ἐκοίμαν τὴν ὁρμὴν του...

— Ἐπῆρσέ μου νὰ σοῦ κάνω μιὰ παρατήρησι, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Διάδ, χωρὶς νὰ παραβῇ καθόλου. Δὲν ξέρεις νὰ ζήσης! Πῶς, καταθέσει ἐμένα; ἔχεις μεγάλον λάθος. Ἀκούσε νὰ δῇς τί σκεπτόμουν πρὸ ὀλίγου. «Αὐτοὺς ὁ δυστυχισμένος ὁ Βρινδινὸς ἔπαθε μεγάλες συμφορὰς... 'Οχι μόνον ἔχασε τὴν ἀγαπητὴν καὶ ἀκριβὴν του μητέρα, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔλεγε τὴν περιουσίαν του, τὸν ἐντιμὸν καρπὸ τῆς ἐργασίας του». Καὶ ἐσπᾶται τὸ μυαλό μου τί νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸν πᾶν εὐάριστος, γιατί ἤξερα ὅτι σὲ μένα θαρρῆς νὰ ζητήσης καὶ συμβουλὲς. Ἐ λοιπὸν ἀν' θέλεις πιστέψε με! Σοῦ παραγγέλλω μὴν ἐγχείρησις ἐπληρξῇ! Βρινδινέ, φίλε μου, σκούσε τὰ δάκρυά σου! Ἐξέρω αὐτὸ τὸν παλαιάνθρωπο ποῦ σοῦ ἔκλεψε

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο γνωστός Πολωνὸς μυθιστοριογράφος ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ

τοὺς θησαυροὺς σου, ξέρω τὸ μέρος ὅπου τοὺς κρύβει... Ἐλα θὰ σ' ὀδηγήσω ἐκεῖ...

'Ο Βρινδινὸς τὸν ἀκούει ἀσθμαίνοντας, ἀναποφάσιτος ζητώντας νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ δὸν Διάδ, ἀν' αὐτὰ τὰ κοροϊδευτικὰ του λόγια κρυβότανε καμμιὰ δόση ἀληθείας...

Τέλος ὑποκύπτοντας στὴν ἀπελπισίαν του, ἔπεσε κάτω μετὰ τὰ γόνατα καὶ ἄρχισε νὰ ὀλοοῦρ.

— Εὐσπλαχνισθῆτε με! Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ... Γιατί με βασανίζετε; Τί σὰς ἔκανα ποῦ με μισήτε τόσο;... Ἀλλὰ ὅτι καὶ νὰ σὰς εἶχα κάνει, δὲν ἐτιμωρήθηκα ἀρετὰ; Ἀλλοίμονο... ἄλλοι ἀγαποῦν τίς γυναῖκες, ἄλλοι τὸ χρυσί, τὴ δόξα, τὰ ἀξιώματα. Ἐγὼ δὲν ἀγάπησα τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἡ μόνη μου ἀγάπη, ὁ μόνος μου θεὸς ἦταν τὸ χεῖμα. Γιὰ ν' ἀποκτήσω χρήματα ἐπὶ μισὸ αἰῶνα ἔκανα ἀπειρα ἐγκλήματα, ἀπάτησα, ἐπρόδωσα, ἐκλεψα, ἐδολοφόνησα. Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ μιὰ περιουσίαν ποῦ με τέτοιο τρόπο ἀπέκτησε, χωρὶς νὰ νοιώσῃ ἓνα χτύπημα θανάσιμου...

— 'Οχι, ὅχι! Ἐγὼ τὸ ἐνοίωσα αὐτὸ τὸ χτύπημα βλέποντας πρὸ ὀλίγου τὸ καβώτιό μου ἀδειο... Ἐνοίωσα καὶ νὰ σπᾶξῃ μέσα μου καὶ καταλαβαίνω ὅτι δὲ θὰ μὴ ποῦσα πιά νὰ ζήσω. Καλὰ λοιπόν! Ἀν' ἔχετε τοὺς θησαυροὺς μου, κρατήστε τους! Ἐγὼ τί νὰ σὰς κάνω πιά, ἀφοῦ εἶνε ζήτημα ἀν' θὰ ζήσω τρεῖς ἡμέρες ἀκόμη... Κρατήστε τους ἐνθουσιασμένους, ἀλλὰ σὰς καθικνεῖται γονατιστός, ἀφήστε με νὰ τοὺς δῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ, ἀφήστε με νὰ τοὺς ἀποχαιρέτησω. Ἀφήστε με νὰ βυθίσω γιὰ τελευταία φορὰ τὰ βλέμματά μου μέσα στὴ φλογερὴ λάμψιν τους καὶ τ' αὐτιά μου ν' ἀκούσουν τὸ θεῖο τους ἴχο...

— Φτάνει, φίλε μου, φτάνει! τὸν διέκοψε ὁ δὸν Διάδ. Με συγγνώμηνς ὑπερβολικὰ! Πῶς μπορῶ ν' ἀνισταθῶ βλέποντας τὴν τόση λύπη σας; Ὑποχωρῶ λοιπόν... Ναί, ἀγαπητέ μου Βρινδινέ, θὰ ξαναδῇς τὸ ἀντικείμενό τῆς ἐπιθυμίας σου... τί λέγω... θὰ τὸ πάρῃς πάλι στὴν κατοχὴ σου... Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση.

'Ο Βρινδινὸς σηκώθηκε ἑσπερὸς καὶ ἀμήλητος. Οἱ σαρκασμοὶ τοῦ 'Ισπανοῦ μεγάλωναν τὴ λύσσαν του, ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ ὑποφέρει παρὰ νὰ χάσῃ καὶ τὴν τελευταία του ἀμνηστὴ ἐλπίδα...

— Πάρε τὸ φῶς! τὸν διέταξε ὁ δὸν Διάδ.

Καὶ μετὰ τὸ πόδι του πάτησε ἓνα χάλκινο κουμπὶ ποὺ ἦταν στὸ βάθος. Ἀμέσως μιὰ τρύπα παρουσιάστηκε, στὴν ὁποία κατέληγε μιὰ ἑλικοειδὴς σκάλα.

— Θὰ τολμήσεις νὰ κατεβῇς κάτω; ρώτησε ὁ δὸν Διάδ.

Ἀντὶ ἀπάντησε, ὁ Βρινδινὸς χώθηκε μέσα στὸ ἀνοιγμά καὶ ἀμέσως κατόπι μπῆκε καὶ ὁ δὸν Διάδ. Ἀφοῦ κατέβηκαν καμμιὰ ἐξηνταρὶα σκάλες, βρέθηκαν τέλος σ' ἓνα στενὸ ὑπόγειο διάδρομο.

Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους σὲ διάδρομο αὐτὸ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν τέλος ὁ δὸν Διάδ ἐπρόσταξε μετὰ χαμηλὴ φωνὴ τὸ Βρινδινὸ νὰ σταθῇ.

— Φτάσαμε; ρώτησε ἐκεῖνος.

— 'Οχι ἀκόμα, ἀλλὰ πλησιάζουμε. Γι' αὐτὸ κάνε μου τὴ χάριν ν' ἀρήσῃς τὸ λύχνό σου κατὰ γῆς.

— Ὅχι, ἀλλὰ βάλες τὸ λύχνό σου ἐκεῖ ὅπου σοῦ λέω, θὰ τὸν πάρω ἐγὼ.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ Βρινδινός.

— Σημαίνει, ἀκριβὲς μου κύριε Βρινδινέ, ὅτι ἐπειδὴ πρόκειται νὰ δοκιμάσετε μιὰ ζωορὰ ἐγὼ πῶς ἴσως ὁ λύχνος νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ προλάβω μὴ τυχόν καὶ μείνουμε χωρὶς φῶς.

— Ἐπὶ! εἶπε ὁ Βρινδινός ἀνυπομονώντας. Κ' ἐπλησίασε τὸν δὸν Διάδ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ λύχνον. 'Ο 'Ισπανὸς ἔκανε μετὰ ζωορὴν διὰ τὸν λύχνον.

— Ἀφῆσε τὸν κάτω! ἄφησε τὸν κάτω, ποῦ εἶπα! Φοβάμαι μὴπως μ' ἀγγίξετε. Ἐσὺ ἄλλωστε μοῦ εἶπες, ὅτι μιὰ χαρματιά μετὰ τὸ μαχαίρι σου φέρνει ἀσφαλῶς θάνατον.

'Ο Βρινδινὸς κατάλαβε, ἔβαλε τὸ λύχνον κατὰ γῆς καὶ παρμέρισε γιὰ νὰ τὸν πάρῃ ὁ δυσπρόσιτος σύντροφός του.

— Μιὰ ῥοβὴ εἶπε ὁ 'Ισπανός, δρόμο τώρα καὶ προπάντων, περπατᾶτε μπροστὰ.

Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους. Μετὰ δέκα λεπτά ἓνας παράξενος θόρυβος ἔκανε τὸ Βρινδινὸ νὰ σταματήσῃ. Φωνὲς καὶ γέλια μαζὶ ἀκούγοντουσαν ἐκεῖ κοντά.

— Φτάσαμε! μὴτὶς ὁ δὸν Διάδ.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου φαινόταν μιὰ πόρτα μισάνοιχτη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔβγαινε φῶς.

— Προχώρησε καὶ κοίταξε! εἶπε τότε ὁ 'Εξάδελφος τοῦ Διαβόλου στὸ Βρινδινό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Πώς παντρεύτηκε ο μεγάλος Γάλλος ποιητής. Ο έρωσ του με τη Δίδα 'Αδέλα Φουσσέ. Η γνωριμία τους. Τα πρώτα χρόνια της συζυγικής ζωής τους. Το φλεγερό φίλημα που διακέπτει την ανάγνωση ενός βιβλίου. Ρωμαντικές σελίδες. Μία ξεχωριστή και αιώνια συζυγική αγάπη.

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα γεγονότα της ζωής του μεγάλου ποιητού της Γαλλίας, Βίκτωρ Ουγκώ, ήταν, όπως και άλλοτε εγραφέμας, και η γνωριμία του με την Δίδα 'Αδέλα Φουσσέ. Η γνωριμία αυτή, που στην αρχή δεν ήταν άλλο τίποτα από μία απλή παιδική φίλη, δεν άργησε αργότερα να εξελιχθί σ' ένα φλογερό αίσθημα και να καταλήξει στο γάμο των δύο λατρεμένων υπάρξεων.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έμφυση την 'Αδέλα Φουσσέ, εις ηλικίαν 20 ετών, στην εκκλησίαν του Αγίου Σουλπίκιου στις 14 Σεβρίου 1822. Ο Ουγκώ και η 'Αδέλα γνωρίζονταν από μικρά παιδιά. Η μητέρα του είχε νοικιάσει εκείνο τον καιρό ένα εξοχικό σπίτι στην οδό Γερμαντί, όπου είχε αποσυρθεί, για ν' αναθρέψη τα παιδιά της.

Εκεί, κάτω απ' τα μεγάλα δέντρα του κήπου, ο μικρός Βίκτωρ έπαιζε κάθε απόγεμα με την 'Αδέλα και με τον αδελφό της τόν Παύλο, που πήγαιναν πολύ συχνά στο σπίτι του, για να περάσουν μερικές ευχάριστες ώρες μετά το σχολείο.

Ο Βίκτωρ ήταν για την 'Αδέλα, ο μικρός φίλος με τόν οποίο της άρεσε να κουβεντιάξω, να αστειεύεται, να γελάει και η 'Αδέλα ήταν για τόν Βίκτωρ η μοναδική του φίλη, η αγαπημένη του συτροφία.

Η αδωδές αυτές φιλικές σχέσεις, που όσο περνούσε ο καιρός έγιναν και πιο στενές και εγκάρδιες, δεν άργησαν στο τέλος να καταλήξουν σ' ένα παράφορο έρωτικό αίσθημα. Κάποιο καλοκαιρινό βράδυ, όταν είχαν πιά κουρασθή να τρέχουν και να παίζουν γύρω από τα δέντρα, απεφάσισαν να καθίσουν και οι δύο τους σ' ένα παγκάκι και να διαβάσουν. Ο Βίκτωρ άνοιξε ένα βιβλίο και η 'Αδέλα καθισμένη πλάι του, παρακολουθούσε την ανάγνωση με τα μάτια της προσηλωμένα στην ίδια σελίδα. Γύρω τους μία υπέροχη γαλήνη, μία γλυκειά σιωπή ήταν απλωμένη. Ο ήλιος έβριχνε τις τελευταίες του ακτίνες στον καταπράσινο εκείνο κήπο, τ' αηδονία κελαϊδούσαν ανάμεσα στα πυκνά φυλλώματα των δέντρων και ένα ελαφρό δροσερό αεράκι έπνεε και γλυκαίνε τη ζεστή ατμόσφαιρα του καλοκαιρινού δειλινού. Άξαφνα ο Βίκτωρ σήκωσε για μία στιγμή τα μάτια του απ' το βιβλίο και κύταξε την 'Αδέλα με συγκίνηση. Εκείνη κοκκίνισε. Τα δάχτυλά της άγγιξαν, χωρίς να το θέλη, το χέρι του νεαρού φίλου της που εξακολουθούσε να την κυττάζει. Το βιβλίο που κρατούσαν στα γόνατά τους έκλεισε τότε σιγά-σιγά και οι δύο νεαροί φίλοι βρέθηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, ενωμένοι σ' ένα φλογερό, ένα γλυκό, παράφορο φίλη, το πρώτο φίλη της αγάπης τους!

Έξω χρόνια αργότερα ο Βίκτωρ Ουγκώ ένοδοξος πιά και γνωστός για τα ποιήματά του σ' όλη τη Γαλλία, περιέγραφε ως εξής, στην «Τελευταία ή-

Και οι δύο νεαροί φίλοι βρέθηκαν αγκαλιασμένοι.

μέρα ενός καταδικασμένου» την υπέροχη αυτή σκηνή του κήπου: «Έγραφα λίγο το κεφάλι μου στο πρόσωπό της, τα μαλλιά της άγγιζαν τα δικά μου, και η καρδιάς μας άρχισαν να χτυπούν δυνατά. Ήταν η πρώτη φορά που η 'Αδέλα με κυτούσε έτσι, ήταν η πρώτη φορά που ένωσε τα χείλη της με τα δικά μου.

Όταν αργότερα θελήσαμε να συνεχίσουμε την ανάγνωση, το βιβλίο ήταν πιά κλειστό και στον οδοντο έλαμπαν τ' αστέρια... — Μαμά! μαμά! φώναξε άξαφνα η μικρή μου 'Αδέλα στην μητέρα της, που είχε φανεί αυτή τη στιγμή μέσα απ' τα δέντρα... 'Ω! μαμά! αν ήξερες πόση ώρα τρέχαμε μαζί με τόν Βίκτωρ, πόση ώρα παίζαμε...

Έγώ είχα σηκωθεί απ' τη θέση μου και στεκόμουντα όρθιος γύρω να μιλό καθόλου... — Έσύ γιατί δεν μιλάς; μου είπε τότε η μητέρα της. Τι έλεγες; Φαινόσαι οκεφτικός!

Έκανα κάτι να πω μά και πάλι είδα πως ήταν αδύνατο να βρω λέξη απ' το στόμα μου... Είχα τόν παράδεισο μέσα μου εκείνη τη στιγμή, το φίλη της 'Αδέλας δεν είχε στεγνώσει στα χείλη μου...»

Όπως αναφέραμε και παραπάνω ο έρωτάς τους αυτός έγινε έρωσ που η ένωση για πάντα, με τούς ιερούς δεσμούς του γάμου. Οι πρώτοι μήνες του γάμου των πέρασαν ήσυχοι και ευτυχισμένοι. Το πρόβλημα όμως της ζωής άρχισε από πολύ νωρίς να άνησκει στους δύο αυτούς νεαρούς συζύγους. Δεν ήταν πλούσιοι. Τα μέσα έσοδα του νεαρού Ουγκώ ήταν τότε η ετήσια σύνταξη των γονιών φράγκων που του έπληρωνε από το ιδιωτικό ταμείο της 'Αδέλας τού Λουδοβίκου 18ου, ο οποίος υπεστήριζε πολύ τα γράμματα. Μ' όλα ταύτα ο Ουγκώ δεν απελπίζεται. Πιστεύει στη μελλοντοφύλα του.

Δεν μπορεί παρά να πετύχω τόν σκοπό μου, έλεγε διαρκώς. Έχω τόσες ελπίδες μέσα μου όστε δεν φοβάμαι τίποτα. Το δούρος για την πάλη της ζωής ανανεώνεται κάθε στιγμή, απ' την πίστη που έχω για τόν εαυτό μου.

Ο Σαιντ-Βαλρύ, που είχε γνωρίσει τόν Ουγκώ εκείνη την εποχή, περιγράφει ως εξής την έντυπωση που τότε είχε κάνει η εργατικότητα του και η θέλησός του: «Είχα μείνει κατάληκτος βλεπόντας τη δύναμη, τη θέληση και την δραστηριότητα του χαρακτήρος του Ουγκώ. Μία απίστευτη δύναμη του ανθρώπου ή έμπεση, το ποιητικό αίσθημα, η άγνη έμπνευση και το χαλδόνιο λογικό του, ένωσαν με τεράστια σιδερένια φτερά που τίποτα δεν μπορούσε ν' αναγείνη την άμνη τους...»

Λίγους μήνες ύστερ' απ' τόν γάμο του ο Ουγκώ ορίστηκε αμέσως στη δουλειά. Δεν αγαπούσε διόλου τόν κόσμο και τις διασκεδάσεις. Η μόνη του χαρά ήταν να μένη στο σπίτι του, να καθίσει

ΠΑΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Σε μία δική επί διαζυγίω ο πρόεδρος λέει στον έναγόμενον:

— Η γυναίκα σας παραπονείται ότι από ενός έτους δεν της έμεινε καθόλου. Δεν της είπατε ούτε μία λέξη. Είπε άκριβές αυτό;

Ο συζυγός:

— Μάλιστα κύριε πρόεδρε. Τί ήθελατε να κάμω; Μιλούσε διαρκώς. Δεν έτόλμαρα ποτέ να τη διακόψω!...

Η σκηνή σ' ένα ξενοδοχείο.

Ένας επαρχιώτης τρεις ημέρες τώρα που κοιμάται στο ξενοδοχείο έχει την κακή συνήθεια όταν βγάξη τα παπούτσια του να τα πετάει μακριά στο πάτωμα και αυτοί οι δυνατοί χτύποι άνησνουν έναν άλλο που κοιμάται στο διπλανό δωμάτιο, και που είναι αρρώστος με παλιούς δυνάτους σε κάθε αφνήδριο κρότο. Ο αρρώστος παραπονείται στο διευθυντή του ξενοδοχείου κι' εκείνος το μεταφέρει στον επαρχιώτη.

— Έννοια σας θα προσέχω. Σας το υπόσχομαι, λέει αυτός. Αλλά τόν ίδιο βράδυ ο επαρχιώτης τόν ξέχασε και με την κακή συνήθεια που είχε πετάει τόν παπούτσι που έβγαλε πρώτο στο πάτωμα. Ντούκ! Ο κρότος όμως του θυμίζει αυτό που του είπε ο διευθυντής του ξενοδοχείου και όταν έβγαλε και τόν δεύτερο παπούτσι έπαιξε. Τό ακούμπησε σιγά σιγά κάτω χωρίς τόν παραμικρό θόρυβο. Έπειτα έπεσε και σε λίγο έβυθίσθη σε βαθύτατο ύπνο. Έπειτα από δύο ώρες έχτυπησε δυνατά η πόρτα του δωματίου του. Ο άνθρωπος έτρεξε να ιδί ποιος είναι. Ήταν ο κύριος που διπλανού δωματίου.

— Θα βγάλετε επί τέλους τού είπα και τόν άλλο σας παπούτσι να μπορούσα να κοιμηθώ; Δύο ώρες τώρα περιμένω να τόν ακούσω να πάει για να ήχησάω!...

Τίποτε δεν είναι περισσότερο ένοχλητικό στο μελοδράμα από τόν να κάθεται κανείς κοντά σε κάποιον που τού άρέσει να συνοδεύη τόν τραγούδι τόν τεύονο ή την πρίμα — ντόνα.

Σε μία από τις τελευταίες παραστάσεις του μελοδράματος ο κ. Α. Φ. είχε έκνευρησθί από τόν γείτονα του ένα νεόπλουτο που για να δείξη, ότι ξέρει τόν έργο σιγοτραγουδούσε ταυτοχρόνως με τούς άρτίστες.

Ο κ. Α. Φ. έχασε επί τέλους την υπομονή του και άρχισε να βορίζει.

— Βλάκα, αηδέστατε, μαϊμού. Δεν μάς αφήνεις ν' ακούσουμε.

Ο νεόπλουτος τόν άκουσε και γύρισε πει-

ρημένος.

— Με μένα τάζετε, κύριε.

Καθόλου, φίλε μου. Βορίζω αυτό τόν ζώνον τόν βαρύνον που έμπεδίζει να σάς ακούσω!...

ΚΑΤΕΨΥΜΕΝΟΣ

Κοντά στην αγαπημένη του 'Αδέλα, να μελετᾷ και να εργάζεται προς επιτυχία τού σκοπού του. Όνειρευόταν ένα μέλλον γεμάτο ήρα και ή ελπίδες του δεν διενευσήσαν...

Η 'Αδέλα υπήρξε για τόν Ουγκώ η μόνη γυναίκα που αγάπησε τόν κόσμο. Μέχρι τών τελευταίων στιγμών της ζωής του όμολογούσε πως ήταν η μόνη ψυχή που τόν κατάλαβε στον κόσμο και η μόνη σύντροφος που παρακολουθούσε και ενίσχυε με την αγάπη της όλο τόν μεγάλο του αγώνα προς επιτυχία τού σκοπού του.

Την πρώτη του ποιητική συλλογή «Ωδή» την αφιέρωσε στην 'Αδέλα με την οποία ήταν ακόμη τότε άρροβωνισμένος:

«Στην αγαπημένη μου 'Αδέλα, στον Άγγελο αυτό της ευτυχίας και της χαράς της ζωής μου.»

Στα 1823, έναν χρόνο μετά τόν γάμο τους, μία φοικτή συμφορά τράπησε τόν ζεύγος Ουγκώ. Τους πέθανε τόν πρώτο τους παιδάκι, ένας τριών μηνών. Και λίγο αργότερα ο θάνατος τους άρπαξε και τόν δεύτερο μικρό τους, τόν κοριτσάκι τους, τόν Λεοπολδίνα, που έζησε ν' αυτή λίγους μήνες ύστερα από την γέννησή της.

Στην μνήμη της μικρής Λεοπολδίνας του, ο Βίκτωρ Ουγκώ αφιέρωσε τις πιο τρυφερές και συγκινητικές σελίδες του. Έως τόν τελευταίο χρόνο της ζωής του, όταν γέρος πιά και ένοδοξος, ξανάφευγε τού νοού του στο παρελθόν, δάκρυζε στην ανάμνηση τών μικρών του άγγέλων που τόσο σκληρά τού άρπαξε ο θάνατος!...

Η ζωή των δύο συζύγων εξακολούθησε έως τόν τελευταίο τους χρόνο, ήσυχη κι' ευτυχισμένη, με την ίδια αγάπη και την ίδια πεποίθηση.

Έτσι αλήθεια, γράφει κάπου ένας φίλος τού Ουγκώ, ο κ. Ντυμπουά, ότι λίγα άνθρωποι στον κόσμο αγαπήθηκαν τόσο δυνατά, όπως τόν Ουγκώ και τήν αγαπημένη τή ζωή τους. Λίγες γυναίκες στάθηκαν τόσο πιστές, τόσο άφοβισμένες και τόσο υπερίφανες στην αγάπη τού συζύγου των, όσο η 'Αδέλα Ουγκώ, η λατρευτή γυναίκα τού αθανάτου συγγραφέως τών «Αθλίων» και της «Ποιήσεως των Παρισίων».

ΚΑΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Από ναι ή ώρα να πεθάνω, έλα κοντά μου Μπαρμπα - Θάνο. Άδως μου πρώτα ένα ποτήρι, γεμάτο κι' είνε τόν στεγνό, άνοιξε και τόν παραθύρι να μπει τόν φώς τόν βραδινό.

Και μην άρχήρεις φασαρία και μου τρομάξεις τόν παιδί και την καμένη τή Μαρία, που φως ποτέ δεν έχει δει: τοπλυνταριού την κλειούν οι τοίχοι να ξενοπλένει και να βήχει.

Για να πληρώσεις τούς παπάδες μακίρια και καρτέκλες πούλα, κάνε τόν γάιδαρο παράδες κι' απ' τή χήρα — πώς πογώ! — βάν τη σε τίμιο σπίτι δούλο, δός και τόν Πιπ για όρφανό!

Κι' άμα θα φτάσω με πολλά μεγάλα οάλτα μακρουλά στον ούρα τόν πλιόν άπάνω, θα κάνω τούμπες έκαστ' στών Ουρανών τόν δυνατό, τόν Βασίλη και τόν Σουλτάνο.

Ω! τί λουλούδια στις βραγές και τί πούλα μπουνιλάτα! Έγώ μι ο Νίκος απ' τή Σπάτα — τόν παρασούκι μου Τζογέ — πούχα συμπεθερό τόν Ρίζο, πούχα τόν γάιδαρο τόν γκούζο.

Πήγαινα πάσα Κερακή και πάσα μέρα σκόλη στην εκκλησία για προσευχή και με τόν σούρουπο βλοί σμίγαμε πάνω στο πατάρι να τασούμε τόν ροματόρι.

Κάποτε τράβηξα τόν λάζο (τό συλλογέμαι και στενάζω) να μαζαιρώσω τόν Τζανή, τόν άντρα της Κωνσταντινάς, μ' σκόνταρα σ' ένα σκαμνί κι' έτσι δεν έγινε φονιάς.

Για να της πάρω τόν άέρα, από θυμό μαζί και γούστο έδειρα τή Μαριώ μία μέρα, γιατί έφκιασε καινούριο μπουστό. Την έδειρα φορές πολλές, για να φοράται, καθώς λές.

Έπραξα κι' έργατα καλά. Μία νύχτα βρήκα ένα βερύμη μες τόν κατόφι μου να τρέμει να κλαίει και να παρακαλά. Έταν φονιάς! Έντ'ς στο Τμήμα για να μην έχω εγώ τόν κρέμα!

Κάποτες ήρθε μες στα λούσα, τις πούδρες και τις μυροδιές, στη γειτονιά μία κολοσουόσα (τί ντόρος δίλες τις βραδιές!) ποιν' μιά χαλάς' ή Άφροδίτη φωνιά της έβρανα στο σπίτι.

Στόν πόλεμο τόν τελευταίο σάν μ' είχαν πάρει στρατιώτη, σκότωσα κάμποσοι αχμαλώτοι. Κι' όταν κανείς — έγω δε φτάω — μίλαγ' ενάντια τού πολέμου τόν πήγαινα μοναχέτο, Θέ μου!

Κι' αν άρροσουόσα κι' αν πεινόδωα πλοίοιο κι' άπλητη προσκυνοόσα, τόν θέλημά σου σεβάστω! Και τώρα πιά πόχω πεθάνει άνοιγ' την πόρτα — δε βαστώ! — τού Παράδεισου, που μου κάνει!

Κώστας Βάρναλης

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Τόν Μιχαλί τόν στήσανε στρατιώτη. Καμάρωσα εκείνος κι' ώραία με τόν Μαρή και με τόν Παναγιώτη. Δι' μπόρεσε να μάθω καν τόν «έπ' όμων».

Όλο έμυρομούριζε: «Κύρ Λεκανία, άδω με να ντυσώ στο χωριό μου». Τόν άλλο χρόνο στο νοσοκομείο, άμύλητος τόν οδοντό κοιτούσε. Ένάφρανε πέρα, σ' ένα σημείο, τόν βλέμμα του νοσταλγικό και πρῶο, σά νάλεγε, σά να παρακαλούσε:

«Αφίστε με στο σπίτι μου να πάω». Κι' ο Μιχαλός επέθανε σπασίτ' ότης. Τόν ξεπαράθρεσαν κάτω φονιάρι, μαζί τους ο Μαρής κι' ο Παναγιώτης. Άπάνω του σκεπάστηκε ο λάκκος, με τόν άφισα απέξω τόν ποδάρι: Ήταν λίγο μακρός ο φοναράκος.

Κ. Γ. Καρυωτάκης

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». Είς την στήλην της Νεοελλην. Ποιήσεως αναδημοσίευουμε σήμερὰ τὰ δύο αὐτὰ σύγχρονα ἀριστοτεχνικὰ ποιήματα τῶν κ.κ. Βάρναλη καὶ Καρυωτάκη. Τὰ ποιήματα αὐτὰ ἐδημοσίευσθησαν εἰς φιλὸν περιοδικὸν μικρᾶς κυκλοφορίας καὶ τὰς ἀναδημοσιεύσεις ἡμεῖς, τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδεολογίας τῶν, τὴν ποιητικὴν τὴν μόνον ἀξίαν ἔχοντες ὡς ὄντι.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΡΟΥΜΠΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

Πάνε αρκετά χρόνια, πού μιά μέρα μ' επισκέφτηκε στο ιατρείο μου η κυρία Μπερνιέ, η γνωστή πρόεδρος του αγαθοεργού συλλόγου «Άγιος Λαυρέντιος» που όλη της τη ζωή και την περιουσία την διέθεσε σε φιλανθρωπικούς σκοπούς. Όταν την έρωτησα για το σκοπό της επίσκεψής της μου φανέρωσε πως έπασχε απ' την καρδιά της και με παρακάλεσε να φροντίσω για τη θεραπεία της. Την άλλη μέρα με ειδοποίησαν ότι έπεσε στο κρεβάτι. Ο σύζυγός της, αν και στην αρχή άγνοουσε την επικίνδυνη θέση της γυναίκας του παραμέλησε κάθε του εργασία και μέρα-νύχτα βρισκόταν πάνω απ' το κρεβάτι της και την παρηγορούσε με γλυκά λόγια. Την πέμπτη μέρα της ασθένειάς, η κατάσταση της κ. Μπερνιέ χειροτέρευσε απότομα λόγω εξαιρετικής εξαντλήσεως κι' απελπισμένοι πια για την σωτηρία της κατέφυγα στον αϊθέρα και την καφεΐνη. Είχα χάσει κάθε ελπίδα για την αρρώστη και την είχα αποποιστεί. Μοιμενε όμως ακόμα να εκπληρώσω ένα καθήκον οδοντογυρνώντας στο σύζυγο την απελπιστική θέση της γυναίκας του. Με περίμενε έξω απ' το δωμάτιο και με ρώτησε χαμηλόφωνα με ανόγνια :

— Λοιπόν γιατρέ μου ;...
— Φίλε μου... έχετε θάρρος...
— Γιατρέ μου... γιατρέ μου... Δεν είναι δυνατό... Βάλτε τα δυνάστες... Θα τη σώσετε, δεν είν' έτσι ;...

Καί, καθώς έλεγε αυτά με κύτταξε στα μάτια προσπαθώντας ν' αρπάξει έτσι και μιά μικρή ελπίδα.

Έβρυγα χωρίς να του απαντήσω και τον άφησα να κλαίει απαρνήτορα.

Έπειτα από τρεις μέρες έγινε ένα θαύμα. Η αρρώστη πήγαινε καλλίτερα. Έτρεξε στο σαλόνι και φώναζε μ' άκρατη χαρά στον κ. Μπερνιέ :

— Σώθηκε ! Σας δίνω το λόγο μου τώρα για τη σωτηρία της !

Περμένει να υποδεχτεί την είδηση με δάκρυα χαράς κι' εύτυχίας, με έκινος διατηρώντας την απόδειά του μου άπάντης ψυχρά :

— Σας ευχαριστώ πολύ...
— Δε σας λέω ψέματα, εξακολούθησα εγώ μ' επιμονή νομιζοντας πως δε μ' άκουσε καλά ή πως δεν ήθελε να με πιστέψει. Αυτό που συνέβη σήμερα είναι αληθινό θαύμα... Δε διατρέχει πια κανέναν κίνδυνο...

Έκείνος όμως περιορίστηκε να μου απαντήσει λακωνικά :

— Είμαι πολύ ευτυχής αυτή τη στιγμή.

Τις άλλες μέρες η εκπληξίς μου έγινε ακόμα μεγαλύτερη και δεν μπορούσα να βρω την εξήγηση της περιέργου στάσεως αυτού του ανθρώπου που έκαιγε πικρά την ώρα του κινδύνου της αγαπημένης του και τώρα έβλεπε με τόση ψυχρότητα τη γιατροειδή της. Σε λίγο άραίωσα τις επισκέψεις μου στην αρρώστη κι' από δέκα πέντε μέρες δεν είχα δει πια την κ. Μπερνιέ.

Υστερ' από λίγες μέρες όμως ένα πρωί παραξενεύτηκα βλέποντας την να μπαίνει δειά-δειά μες στο δωμάτιό μου μ' άργα βήματα. Από την πρώτη στιγμή που την είδα μούκανε έντονηση τ' όχρ' πρόσωπό της. Μούδωσε το χέρι της πούτρεμε μες στο δικό μου κι' άμέσως έτρεξε στο παράθυρο κυτώντας έρευνητικά το δρόμο.

— Σας παρακαλώ να με συγχωρήτε, μου είπε βλέποντας την άπορία που ζωγραφίζεταν στα μάτια μου. Φοβήθηκα μήπως με παρακολουθούσαν...

— Να σας παρακολουθούσαν ; Και ποιός αδιάκριτος ήταν αυτός ;

— Ω ! Δε μπορείτε σεις να μαντέψετε...
— Φαίνονταν πολύ συγχινυμένη κι' εγώ κατάλαβα πως δεν είχαν έρθει μόνο να με συμβουλευτεί για την ύγεια της, αλλά για να μου εξομολογηθεί κάποιο μυστικό που κρατούσε κρυφά απ' τους άλλους. Όσο που δεν έφερε καμιά δυσκολία στην εξέτασή μου και με προθυμία απάντησε σ' όλες τις ερωτήσεις μου. Έγραφα μιά συνταγή και την έδωσα στα χέρια της. Έκείνη την έκοψε στην τσάντα της με μιά μηχανική κίνηση, σηκώθηκε απ' την καρέκλα και προχώρησε προς την πόρτα.

Φάνηκε πως δίστασε μιά στιγμή, κοντοστάθηκε λίγο κι' έβγαψε γύρισε προς το μέρος μου αποφασιστικά.

— Γιατρέ μου, είν' ανάγκη να μ' ακούσετε... Πρόπει να μάθετε ένα μεγάλο μυστικό... Δεν ξέρω πως ν' αρχίσω... Είχα κινδυνεύσει να πεθάνω, γέματα ; Γι' αυτό δεν έγραψα κανένα λόγο να σας το κρύψω.

Με φωνή τρεμάμενη εξακολούθησε :

— Ήρθε μιά μέρα που με νομίσατε έντελώς χαμένη. Ως τότε δεν είχα υπομείνει τίποτα γιατί δε μπορούσα να φανταστώ πως θ' άφηνα τη γλυκειά ζωή τόσο γρήγορα. Έσείνη την ημέρα λοιπόν βγήκατε σκυμένος απ' το δωμάτιό μου και μιλήσατε οί δυο σας μαζί με τον άντρα μου. Όταν κατόπι ο Παύλος ήρθε κοντά μου και κάθισε στο προσκέφαλό μου κρατώντας τα χέρια μου στα δικά του χωρίς να μου πη λέξη παρατήρησα πως τα μάτια του ήταν κατακόκκινα απ' τα κλάματα. Τότε μου κατέβηκε στο νου η τρομερή ιδέα.

— Παύλε ; Μιλήσε μου, τον παρακάλεσα. Τι σου

είπε ο γιατρός πρό όλίγου ;

Δε μπορούσε να μιλήσει απ' τη μεγάλη του συγκίνηση, τα μάτια του γέμισαν δάκρυα και χάνοντας την ψυχραιμία του μ' έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά του οπ' νάθελε να με προσφυλάει από έναν άόρατο κίνδυνο που μ' απειλούσε κείνη τη στιγμή.

— Παύλε ! Παύλε !... Μιλήσε μου, σε παρακαλώ, τού είπα πάλι νοιώθοντας να με κυριεύει ένας τρελλός φόβος. Θέλησα να πρήσω κάτω απ' το κρεβάτι, αλλά ξανάπεσα εξαντλημένη στο προσκέφαλο.

— Χρυσή μου γυναίκα... άγάπη μου... μούπε τότε, ο Παύλος κλαίγοντας.

Έκείνη τη στιγμή μου φάνηκε πως ήμουν πεθαμένη καταβαίνετε ; Είδα το κορμί μου παγωμένο, ντυμένο με νεκρικά φάρμακα, ξεπλωμένο στην κάσσο μπρός στον άνοιχτό τάφο όπου οριμενε ο νεκροθάφτης... τότε άδελά μου, χωρίς να καταλαβαίνω τι κάνω, θέλοντας ν' αλαφρώσω τη συνειδήσή μου, φανίρωσα στον άντρα μου όλα τα μυστικά της ζωής μου. Θαρρούσα πως η εξομολόγησή θάφευγε γαλήνη στην ψυχή μου και θ' άνακούφιζε την έκδιαντο άγωνία μου. Και μίλησα... Μίλησα και τού φανέρωσα επάνω μου κανέναν δε μπορεί να φανταστεί, εκείνο που και σήμερα ακόμα ντρέπομαι να το ξαναπώ :

— Έχω έναν φίλο... Ναι, έχω ένα φίλο...

Δε θυμάμαι τι επακολούθησε έπειτα γιατί φαίνεται πως ήμουν άρκετες μέρες άναίσθητη. Άλλ' όταν συνήλθα κάπως απ' το λήθαργο είδα πως ο Παύλος εξακολούθησε να με περιποιείται, αλλά τηρούσε άπέναντί μου κάποια ψυχρότητα και δε με παρηγορούσε πια με λόγια τρυφερά. Κι' όσο περνούσαν η μέρες και καλύτερα τόσο ψυχρότερος φαινόταν αυτός. Την ημέρα τέλος που κατώρθωσα να σηκωθώ μου είπε χαμογελώντας :

— Θα πς να τον ξαναδής ή μήπως θύμωσε που δεν ήρθε να σε δει στην άρρώστειά σου ;

Προσπάθησα να του παραστήσω πως ή όμοιοιό μου έκείνη δεν ήταν αληθινή, γιατί τότε δεν ήμουν στα καλά μου και παραμιλούσα. Δυστυχώς όμως έκείνος εν τω μεταξύ είχε ζητήσει πληροφορίες κι' ήξερε πως δεν ήμουν πια στο φιλανθρωπικό σύλλογο «Άγ. Λαυρέντιος» και πως η ευεργεσία μου που τ' έμσορούσα κάθε μέρα με συγχινυτικές λεπτομέρειες ήταν ψεύτικες. Σήμερα το πρωί μόλις ξύπνησα ήπταν

στην κάμαρή μου ο Παύλος και μου είπε :

— Τώρα πια που έγινες έντελώς καλά και δεν έχεις ανάγκη απ' τις φροντίδες μου μπορούμε να χωρίσουμε...

Ρίχτηκα στο λαμό του, τον αγκάλιασα τρελλά κι' έλαβα τόσο πολύ που τον έκαμα να δακρύσει στο τέλος.

— Γιατί τόκανε αυτό ; με ρώτησε τρυφερά.

— Σου ζήτη συγχώρεση, τού αποκρινόμουν εγώ.

Έπι' τέλους η άγάπη μου νίκησε το διαταγμό μου, μούδωσε πίσω τα φιλά μου και μ' αγκάλιασε σφιχτά. Μου υποσχέθηκε πως δε θα μούκανε λόγο για αυτό ποτέ και με ρώτησε :

— Τ' όνομά του ;...

— Είναι άναγνη να το μάθης ;...

— Ναι, το θέλω...

— Τι το θέλεις πια ; Τώρα τελείωσαν όλα... Σου όρκίζομαι πως δε θ' άναρχίσουν... Όσοσο κατάλαβα πως δε μπορούσα να κρύψω τ' όνομα τού φίλου μου γιατί ύπηρχε φόβος να παραξηνηθώ από τον άντρα μου και να τα χαλάσω πάλι μαζί του.

— Τ' όνομά του, ξανάπε άπατητικά ο Παύλος.

Τι θά κάνετε σεις αν βροκόσαστε στη θέση μου ; Αν φανίρωνα το πραγματικό όνομά μου, θα τον εξέθετα χωρίς λόγο στην εκδίκηση τού άντρός μου και θα τον καταδικάζα εγώ ή ίδια... Έκείνη τη στιγμή ήμουν πολύ ταραγμένη... Καταλαβαίνετε, γιατρέ μου ; Τι να κάμω ;... Λοιπόν άναγκάστηκα να πετάξω στην τύχη ένα όνομα...

— Ψεύτικο ; Την έρωτησα.

— Όχι, αληθινό. Χωρίς να συλλογιστώ καλά είπα το πρώτο όνομα που μου ήρθε στο νου... Γιατρέ μου σας ίκετα... Μονάχα σας είχα ιδη σ' όλο το διάστημα της άρρώστειάς μου ;...

— Πώς ;...

— Είπα τ' όνομά σας...

Έπεσε στα γόνατά μου και πρόσθεσε κλαίοντας :

— Γιατρέ... εγώ ίκετα... να με συγχωρήσετε...

Τό λεπτό σώμα της έκλονίζονταν από λυγμούς, τα δόντια της χτυπούσαν νευρικά, αίμα έβγαζε απ' τα άδελτά της που άρχισε να τα δαγκώνει, κυριευθείσα από ισχυρή νευρική κρίσι.

Τρία χρόνια πέρασαν από την ημέρα αυτή. Δεν έβγαδα πια την κ. Μπερνιέ. Δεν ξέρω τι γίνεται. Περμένω μολαταύτα ακόμα τους μάργους τού συζύγου της και μέχρι σήμερα δεν τόλμησα να τού στείλω... το λογαριασμό !...

Louis Roulaud

ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΔΗΜΙΩΝ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η βάρκα γλυστρούσε σιγά άπάνω στη θάλασσα.

Έμπρός μας ύψώνονταν τ'ό Μπουρτζι, σάν μαυροκίτρινο θηρίο, που άνοδύεται από τ'ό βαθειά νερά. Ένας ψαράς, ο κ. Σταμάτης, άντικα τού Ναυπλίου, παλμός τρυφερότης των δημίων, μου έλεγαν πολλά πόρα πολλά για την ζωή τους.

— Καλή άνθρωποι, μιά τ'ό Θεό, πολύ καλύτεροι από τούς σημερινούς πλουσίους. Άλλά έτσι είν' ο κόσμος πάντοτε. Προσκαίτοι έκείνοι που καταδικάζουν τούς φτωχότες σε θάνατο και τα γρηναία στους ύπηρετες της Δικαιοσύνης.

— Και πως ζούσαν εδώ ;

— Καλή. Φαί, ποτό, μπουζούκι, χαρτιά, άέρα καθαρή ! Και σαν δέλαν να βγύννε έξω, βγαίνανε. Κρυφά... Είχαν σπάνια δική τους σπύνη ψαροαγαλιά... Και καλόκαρδοι, νά πης ; Σάν τα μικρά παιδιά. Μιά νύχτα, ένας απ' αútους, ο Ζήσης, έξερεις τι μου έκανε ;

Έταν περιμένη η όρα. Είχα άράξει όξω σε μιά τριβέρα, κι' άφ'ρησι. Δεν ξέρω πού βρήκε ένα ράσο από παπιά, έβαλε κάτω γένεια, έτα κρυφά στο κεφάλι του, έπηρε ένα θυμάτ'ηρι, και 'ήρθε να, και πάλι στα λιθάκια, και με θυμάζε. Νύχτα σκοτάδι, γύρω...

Έκείνη, βλέπω μπροστά μου ένα παπιά, με τ'ό λιβανιστήρι. Πάρα πολύ άόληρος. Άφ'ηρι και κομπιά και βάρκα και δίνω μιά και τρέπω μές στη θάλασσα, για γόβγο κολυμπώντας έξω... Σάν είδε έκείνος άρχισε και μου φώναζε : — Ντροπή σου, ρε Σταμάτη, πού φοβήθηκες !... Εγώ είμαι ο Ζήσης, για να γελάσης τόκαμα... Πάνω φορδ στη ζωή μου, τόσο πολύ φοβήθηκα !...

Η βάρκα έτροχάλιζε τώρα πάνω στις πέτρες. Τ'ό πετρωμένο Μπουρτζι, έστέκετο μπρός μας, με άνοιχτες τις πόρτες του, σάν ένα παρέρχο κήπος, για να μιάς καταβή, Η θάλασσα περμένη άνάσκελα άπορτά, τ'ό νεροβόλυνε και τ'ό άπαλοθώπενε, με τ'ά γελαστά, παραγιάτα της κυματάκια. Κάτω από τ'ά καθαρά νερά και μέσα στα έσπαρμένα τ'ά πετράδια, μαυρολογούσε ένα πληθός από άνοιχούς...

— Μην τούς περφαίσεις, μου λέει ο Σταμάτης. Δεν ένε καλοί, είνε καλογέροι.

— Καλογέροι τού λέω, μ'ά οι καλογέροι δεν έχουν γένια, γένια έχουν και καλλιά.

— Και γένια έχουν και καλλιά, κι' άγκάθια μ'ού... και ότι διάλοο θέλεις !

Άρκετες όμως να πιάσουμε έπειτα, παρκατά χαμιά μου ! Έχει άρκετες εδώ άλλα τις τρώνε τα χαπαόδια. Τ'ό παύον, τις τυλίγουν με τ'ά ποδια τους, τις σπάζουν και τις τρώνε, σάν καρδιά. Τ'ά χαπαόδια πάλι τα κυνηγούν η φώκιες. Η φώκια χαπαόδια τρώει μονάχα. Άλλά τι το θέλεις... Άπ' όλα πειό μεγάλο θηρίο είν' ο άνθρωπος !... Δώσ' μου τ'ό χέρι σου να μη μ'απορήσεις.

Άφ'ηρι λιθάκια, μπουντρούμια και χαλασμένες καμιά-μιά μέσα τ'ό Μπουρτζι.

— Να τ'ό σπύτι των δημίων. Έδω καθόταν ο ένας άρκετες απέναντι ο βοηθός του, μου λέει ο βαρκά...

— Μιά κάμαρες με τις γωνίες τους, με κουζίνα κι' ά-... τ'ό γατάκι τού ύπνου. Τ'ά σανίδια και τ'ά κεραμόδια τάχουν...

— Εκεί απέναντι ήταν η έκκλησιά μου ξαναλέει ο βαρκάρης. Εκείνη έκκλησιά μου τίποτε δεν τις έλειπε. Την φκιάσαν οί άρκετες με έβρα δικά τους και έλειτουργιόντουσαν. Τώρα πάει και τ'ά μιά με τούς δημίους. Τίποτε δεν άφισαν. Πήσαν ακόμα τ'ά πέρες. Βλέπεις έκείνο τόν σταυρό που είνε σκαλισμένος τ'ό πέρες ; Ο δήμιος ο Μπεκιάρης τόν έδωκε. Μιά ημέρα ένας πτωχός έβγαλε την λόγλη του για να σκοτώσει έναν συνάδελφό του. Έσφορσε ο Μπόγιας τόν σταυρό, κι' έτσι έγλύτωσε την ζωή τού πτωχού, μ'ά και ο άλλος φαντάρος έμεινάωσε. Και τ'ό Μπεκιάρης τόν σταυρό, για ν'ό τόν βλέπει και να θυμάται...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

νά μαζεύει άχυράδες και να τις πουλάει για νά ζήσει. Είλε κι' από-... είλε τέλος δεν 'ήξευρε τι να κάνει κι' ήρθε πάλι στο 'Ανάπλι και ζήτησε να ξαναγίνει δήμιος. Κι' έγινε... Μά τότε ήταν πού τού οίχτηκε ο κόσμος για καλά... Μιά μέρα στο καφενείο, καθώς έπιανε καφέ, τόν έβρισε ο Χαντζαρούλας. Και έξερεις τι ήταν ο Χαντζαρούλας ; Ένα θηρίο, ως έκεί επάνω ! Και δυνατός ! Δυνάτορας σήκωνε ψηλά στα χέρια του, και τ'ά κρατούσε έτσι έως να τ'ά γδάρουν.

— Άίντε να χαθής όρέ, τού λέει, πάλι μπόγιας έδηλώθηκες ! Ντροπιάσε τ'ό 'Αργος !...

— Άσε με, στη δυστυχία μου βρέ Χαντζαρούλα, τού αποκρίνεται ο Μπεκιάρης.

— Φτού σου από δώ, μ'ας κάνεις να μην έχουμε μούτρα στον κόσμο οί 'Αργήτες !...

Δεν χάνει κι' ο Μπεκιάρης καιρό, βγάξει ένα μαχαίρι και τού τ'ό χώνει στην καρδιά !... Ούτε γχι, δεν έκανε ο Χαντζαρούλας. Δικάστηκε ο Μπεκιάρης γι' αútο, να μείνει 8 χρόνια μέσα. Κ' έτσι έπιασε πάλι τη παλιά του τη δουλειά.

Μέσα στα χέρια μου ξεψύχησε. Ζήτησε να τού εσάξω λίγο το πουκάμισο στο λαμό, ρώτησε αν ήρθε ο άνηγιός του, σταύρωσε τ'ά χέρια του, είπε : — Στο όνομα τού Κυρίου !... και τελείωσε...

Σάν πήγαν να τόν θάψουν στο 'Αργος, σηκώθηκε όλη η πόλι στο ποδάρι. Με τενεκές, με ζύλα, με τουφέκια βγήκαν έξω και δεν άφηναν να θάψουν και πέρα τ'ό νεκρό.

Τόν κράτησαν κάμποσες ώρες έτσι και τη νύχτα τόν θάψαν κάπου έκεί, σε μιά πλαγιά, πέρα απ' τ'ό Νεκροταφείο...

Ο ήλιος έλαμπε τώρα όλόγρως και χρύσωνε τ'ό παλιό κίτρινο χρώμα τού Κάστρου τ'ό 'Αναπλίου. Γύρω η θάλασσα ήταν άκίνητη, σάν βυθισμένη σε μιά ήδονική γαλήνη... Ήσυχία έβασίλευε παντού, μιά ήσυχία, μιά σιωπή, πού σε έφοβίεζαν, σάν να έξεπορεύετο από τ'ά σκοτεινά και βροβιά εγκυατά τόν μπουδρουμιά και τούς σωρούς των συντριμμάτων.

Τι είδαν, και τι άκούσαν τ'ά έρεπια αútά ;... Τι κρύβαν μέσα στα γαλάσιμά τους...

Μιά ημέρα πού δέλησαν να κάμουν μιά άνασκαφή έκεί μέσα, βρήκανε ένα πλήθος από κόκαλα σκελετών ανθρώπων.

Τ'ά ξαναχάσανε και είνε ακόμα ως τ'ά σήμερα έκεί. Ήσαν ακόμα ψυχοπονιάδες οί δημίους συνέχισε ο Γέρω-Σταμάτης. Κάθε Μεγάλη Παρασκευή, μου δίνανε από πεντακόσιες δραχμές και μούραζα στους φτωχούς τού 'Αναπλίου, για να κάνουν Πάσχα, με μιά σημείωση πού είχε τ'ό όνομα της καθεμιάς φαιλιάς. Κ' οί φτωχοί τ'ά πέρνανε, χωρίς να ξέρουν πούς τ'ά στέλνει... Πόσοι φτωχοί κάνανε τότε λαμπρά και δόξαζαν τ'ό Θεό τους...

Για ρώτησε όμως και σήμερα !...

Πούς απ' τούς ταλλαράδες έδωκε πεντάρα για τ'ά φτώχεια !...

Νάξερεις ποιοι θά γιορτάσουν 'Ανάστασι, με έρο, μονάχα μακαλιάρ' έφ'έτος !...

Ο γέρω-Σταμάτης έφερε σε λίγο μιά χούφτα άχινούς, πού τούς είχε πιάσει στη «φωκιάδα».

— Νάξερεις μου είπε ανοίγοντας δυό-τρεις, τ'ό χορτάρι που έχουν μέσα, τι μοναδικό γιατρικό τού είν' για τ'ό στομάχι ! Και έξερεις ; Γιατρέ μου τ'ά βότανα, τ'ό κόσμος τις άρρώστειες εγώ...

Έχω σώσει κόσμο — ψυχοπονιά μου — και κοσμάκη.

— Και τού την έμαθες τη γιατρική ;

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

— Οί δημίους μου την μάθανε κι' έμένα !... Κι' αútοι τ'ό μάθανε από τούς ληστες μέσα στη φυλακή, κι' άπάνω στα βουνά από τούς κλέφτες...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ ἔξοδα τῶν Βασιλικῶν κηδεϊῶν

Ἡ κηδεὶα τοῦ Μ. Ναπολέοντος, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς τοῦ νεκροῦ ἀπὸ τὴν Ἀγ. Ἐλένη στὸ Παρίσι, ἐστοίχισε περὶ τὰ 2.000.000 φράγκα.

Ἡ κηδεὶα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ II ἐστοίχισεν 600.000 φράγκα. Ἡ πολυτελέστερη διωκὴς κηδεὶα ἦταν ἡ κηδεὶα τοῦ Τσαροῦ Ἀλεξάνδρου II. Μονάχα ὁ στρατὸς ὁ ὁποῖος παρετάχθη σ' αὐτὴν ἀνῆλθετο σὲ 500.000 ἄνδρες! Οἱ ἄμαζες ἔφεραν στεφάνους ἀξίας 2.000.000 φράγκων, ἡ νεκροφόρος ἦταν στολισμένη μὲ διάφορα χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ κοσμήματα. Τὰ γενικά ἐξοδα τῆς κηδεὶας αὐτῆς ὑπολογίσθη ὅτι θὰ ὑπερέβησαν τὰ 4.500.000 φράγκα. Ἐπίσης πολυτελής ἦταν καὶ ἡ κηδεὶα τοῦ Αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ I, διὰ τὰ ἐξοδα τῆς ὁποίας ἡ μὲν κυβερνήσις ἐπῆρθε τὸ ποσὸν τῶν 1.800.000 φράγκων, ὁ δὲ δῆμος τοῦ Βερολίνου προσέθεσεν ἀκόμα 1.200.000 φράγκα!

Μία περίεργη Ἀμερικανικὴ στατιστικὴ

Στὶς τελευταῖες ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀναγράφεται μιά ἐντελὴς πρωτότυπη στατιστικὴ σχετικὴ μὲ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Σύμφωνα μὲ τὴν στατιστικὴ αὐτὴν, στὴ Ν. Ὑόρκη γίνεται κάθε πέντε λεπτά τῆς ὥρας μιά γέννησις, κάθε ἑξή λεπτά ἕνας θάνατος καὶ κάθε δεκατρία λεπτά ἕνας γάμος.

Εἰς τὸν ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ στὸν ἀσφαλτοδρόμον καὶ στὰ τραίνα ἐπιβαίνονται 13.000 ἐπιβάτες καὶ ἐντὸς ἐνὸς ἐπὶσης λεπτοῦ καταναλίσκονται σὲ ὅλην τὴν πόλιν 50 τόννοι γαιτανθράκων.

Εἰς διάστημα ἐνὸς δευτερολέπτου ρίπτονται στὸ ταχυδρομεῖο 30 ἐπιστολές, στὸ ἴδιο δὲ διάστημα καταναλίσκονται ἀπὸ τοὺς κατοίκους 3750 ὀνάδες νεροῦ. Κάθε δὺ δευτερολέπτα συλλαμβάνεται καὶ ἕνας κακοποιὸς καὶ κάθε δέκα ἀποβιβάζεται καὶ ἕνας ξένος. Κάθε ὥρα συμβαίνει ἕνα θανατηφόρο δυστύχημα, κάθε μιά μισὴ ὥρα μιά πυρκαϊά, κάθε ὀκτὼ ὥρες ἕνα διαζύγιον καὶ κάθε δέκα ὥρες μιά αὐτοκτονία.

Πόσα δέντρα ὑπάρχουν στὸ Παρίσι

Κατὰ τὴν τελευταία καταμέτρησιν, τὰ δέντρα ποὺ ὑπάρχουν στὸ Παρίσι, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δέντρων τῶν διαφόρων Παρισινῶν βουλευμάτων, ἀνέρχονται σὲ 130 χιλιάδες. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ δέντρα αὐτὰ εἶνε πλατάνια, ἀκακίες καὶ καστανίες. Ἡ ἀξία κάθε δέντρου μαζὶ μὲ τὴν ἔκτασι τῆς γῆς ποὺ καταλαμβάνει ὑπολογίζεται σὲ 75 φράγκα κατὰ μέσον ὅρον, ἡ δὲ συντήρησις τοῦ ἀπαίτει δαπάνη 25 φράγκων τὸν χρόνον.

Ἀκολουθεῖν τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῶν.

Στὰς Ἰνδίας στὴ φυλὴ τῶν Μπαδῆζ ὑπάρχει ἕνα φρικιαστικὸ ἔθιμον. Ἡ χθὲς τῆς φυλῆς αὐτῆς καίγονται ζωντανές στὴν ἴδια φωτιά, στὴν ὁποία καίγεται καὶ τὸ πτώμα τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τῶν.

Τὸ ἔθιμον αὐτὸ στηρίζεται στὴ θρησκευτικὴ παράδοση τῶν λαῶν αὐτῶν σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα ὀφείλει ν' ἀκολουθεῖ τὸν ἄντρα τῆς παντοῦ, ἐπομένως καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Τὸ ἔθιμον αὐτὸ ὑπάρχει καὶ σὲ μερικὸς ἀφρικανικοὺς λαούς. Ἡ γυναῖκες τῶν βασιλέων τῆς φυλῆς τῶν Λαχομέν, θυσιάζονται ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ συζύγου τῶν.

Τὶ ἐστοίχισαν οἱ διάφοροι πόλεμοι;

Σύμφωνα μὲ μίαν γερμανικὴν στατιστικὴν οἱ διάφοροι πόλεμοι οἱ ὁποῖοι ἐγιναν κατὰ τὰς τελευταῖας ἑκατονταετηρίδας ἐστοίχισαν

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σιωπή

Τοῦ Tutcheil

Κράτα βαθειὰ στὴ σκέψη σου κρυμμένες, ὅλες ἐκεῖνες τὶς εὐαίδες καὶ τὰ ὄνειρα... Εἴμαστε μόνοι μεσ' στὸν κόσμο. Ναι, μόνοι. Μαζὶ κ' οἱ δύο μας θὰ πεθάνουμε. Ἐσὺ τὰ μάτια θὰ μοῦ κλείσεις, μὰ ἡ ψυχὴ μου θὰ παραστέλῃ ἄγρυπνος φύλακας στὸν ὕπνόν τὸ δικό σου.

Κράτα βαθειὰ στὴ σκέψη σου τὰ ὄνειρα... Μὴ ἐξομολογεῖσαι σὲ κανένα τὶς ἐλπίδες...

Μόνο ἐσὺ τὸν ἐρωτᾷ μου ἐγγώρισε. Στὴ σιωπὴ, ἀγάπη μου θὰ ζήσουμε. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ θὰ πεθάνουμε!

Δόσε τὸ χέρι σου στὸν ἐρωτᾷ. Κι' ἀργὰ τὸ δρόμον πάρε πρὸς τὸ βασιλεῖο τῶν νεκρῶν σιωπῆς...

Πίσω θ' ἀκολουθῶ κι' ἐγώ, ἀγάπη μου, κι' ἐγώ... Κι' ἔτσι ἀργὰ-ἀργὰ, χωρὶς νὰ πούμε σὲ κανένα τὸν καιρὸ μας στὸν ἄλλο κόσμο θὰ τραβήξουμε...

Μελωδίες

Τοῦ G. Fojanoff

Μὴ λυπᾶσαι πιά ἀγάπη μου. Ἔτσι καθὼς κυλῆσανε τὰ χρόνια ἦταν γραφτό, ἦταν μοιραῖο νὰ χωριστοῦμε.

Μὴ λυπᾶσαι!

Κι' ἂν ἦλθε πάλι ἡ ἀνοιξὴ καὶ ἂν ἀνθίσανε πάλι τὰ δέντρα, κι' ἂν ντύθηκε ὅλη ἡ φύσις μεσ' τὰ πράσινα... Μὴ λυπᾶσαι! Ὅλα τὰ περασμένα μιά ἀνάμνησις θὰ μένουν τώρα. Τὰ χρόνια φεύγουν. Ἡ στιγμὴ περνοῦν. Δὲν φταῖν ἐγὼ γιὰ ὅ,τι ἔγινε. Ἦταν γραφτό, ἦταν μοιραῖο νὰ χωριστοῦμε.

Τὰ μαλλιά μου τὴν ἄσπρισαν, τὰ φτερά τοῦ ἐρωτᾷ κοίτησαν γιὰ πάντα. Μὰ ἦταν γραφτό. Μὴ λυπᾶσαι. Ἀφῆσε ἀπ' τὴν σκέψη σου τὸν ἐρωτᾷ. Εἰς τὴν ταίριαξι νὰ θρηνηθῇ γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐγώ... Ἀς μὴ σταλάξῃ πιά στὰ μάτια σου ἕνα δάκρυ.

Μὴ λυπᾶσαι πιά, ἀγάπη μου. Τὸν ἐρωτᾷ μὴ σκέπτεσαι. Ἔτσι καθὼς κυλῆσανε τὰ χρόνια, ἦταν γραφτό, ἦταν μοιραῖο νὰ χωριστοῦμε...

Δὲν φταῖν ἐγὼ γιὰ ὅ,τι ἔγινε. Τὰ χρόνια φεύγουν, ἡ στιγμὴ περνοῦν. Ἀντίο γιὰ πάντα!

Σερενάτα

Τοῦ N. Minsky

Βαρὺ τὰ σύννεφα κυλοῦνε. Τὰ δέντρα κλαίνε κάτω ἀπ' τὴ βροχὴ, τὴν ἀδιάκοπη βροχὴ.

Τὰ σύννεφα κυττάζω. Ὡ! οὐρανέ, τὰ δάκρυά μου πάρε ἀπάνω, στὰ μαῦρα σύννεφά σου, καὶ φέρετα μακριά...

Μὴ μοῦ ξυπνᾷς ὅμως τὸν ἐρωτᾷ μου, ὦ οὐρανέ. Εἶνε στιγμὴ πού ὅλα μέσα μου κοιμούνται τόσο γλυκά, τόσο ἡδονικά, τόσο γαλήνια.

Κι' εἶνε πάλι στιγμὴς πού ὅλα ξυπνοῦνε. Μὴ μ' ἐρωτήσης, ὦ οὐρανέ, γιατί τὰ μάτια μου δακρύνουν τώρα; Πᾶρε μονάχα τὰ δακρυά μου καὶ πῆγαινε! ἀπάνω στὰ σύννεφά σου τὰ μακριά. Καὶ μὴ θελήσης νὰ ξυπνήσης πάλι τὸν ἐρωτᾷ μου. Εἶνε στιγμὴς πού ὅλα μέσα μου κοιμούνται... Κι' ἀλλοῖνονο δὲν πρέπει πιά, δὲν πρέπει νὰ ξυπνήσω...

ὡς ἐξῆς εἰς χορὴν καὶ εἰς αἶμα:

Ὁ Κρημαϊκὸς πόλεμος τοῦ 1854-56 ἐστοίχισε 308 ἑκατομμύρια μάρκα καὶ 380 χιλ. ἀνθρώπων.

Ὁ πόλεμος διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀμερικῆς ἐστοίχισεν 900 ἑκατ. δολλάρια καὶ 554 χιλιάδες ἀνθρώπων.

Διὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870-71 μόνον τὸ Δημόσιον Γαλλικὸν ταμεῖον ἐπλήρωσε 8 δισεκατομμύρια καὶ 730 ἑκατομμύρια δραχμές. Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν οἱ Γερμανοὶ ἀπώλεσαν 44 ἄνδρας καὶ οἱ Γάλλοι 127.000.

Οἱ δαπάνες καὶ ἡ ἀπώλειαι τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου εἶνε τεράστιαι κι' οὐτε μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὶς δαπάνες τῶν προηγουμένων πολέμων.

Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐδαπανήθησαν γενικῶς ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη, ἀπὸ τῶν 500 δισεκατομμυρίων αἱ δὲ ἀπώλειαι κατὰ τοὺς μετρωτέους ὑπολογισμοὺς ὑπερβαίνουν τὰ 8 ἑκατομμύρια ἄνδρας!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Μία εἰκὼν ἀπὸ τὴ «Μποέμ»

ΠΟΙΟΣ δὲν αἰσθάνθηκε τὰ μάτια του νὰ διαβάζουν διαβάζοντας τὶς ὑπέροχες σελίδες τῶν «Μποέμ» τοῦ Μυρζέ καὶ ἰδίως τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου τῆς ἡρώιδος του Μιμῆς στὸ νοσοκομεῖο; Ποιὶ ἦταν ὁμως ἡ Μιμῆ; Ἦταν πρόσωπον φανταστικὸ ἢ ὑπῆρξε καὶ τὴν πραγματικότητά; Ὅπως λοιπὸν εἶνε γνωστὸ ἡ Μιμῆ ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἀγάπη τοῦ συγγραφέως τῶν «Μποέμ», ὑπῆρξε ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία ἐξῆλθε τὰ ὠραιότερα νεανικά του χρόνια.

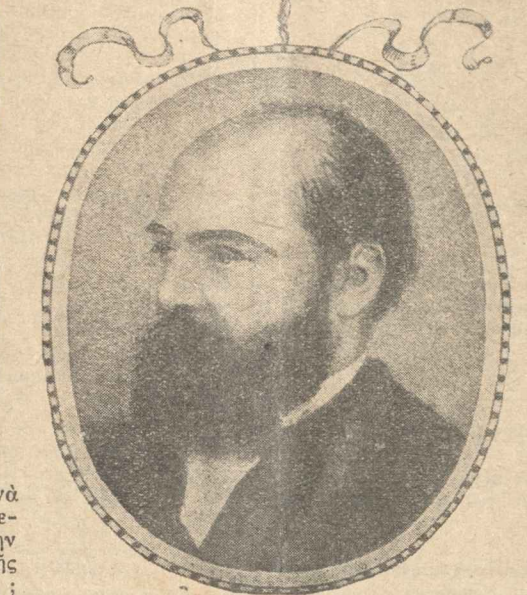
Ἡ ἀληθινὴ Μιμῆ ὀνομαζότανε Λουσι Ντερπέ. Ἦταν μόλις 22 ἔτην ὅταν πρωτογνωρίσθηκε μὲ τὸν Μυρζέ. Παιδιά καὶ οἱ δύο ἦσαν, ἀγαπήθηκαν μὲ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς νεανικῆς των καρδιάς. Ὁ Μυρζέ κατοικοῦσε τότε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου «Κανέν» σὲ μιά σκοτεινὴ ἀνώνυμη πόρθη κοντὰ στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Σουλπίκιου. Ὅταν ἐγγώρισε τὴν μικροῦλα καὶ συμπαθητικὴν Λουσι, μὲ τὰ καστανά μαλλιά καὶ τὰ δολογάνα μάτια, τῆς ἐπρότεινε νὰ συγκατοικήσουν καὶ αὐτὴ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Μυρζέ ἐκέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα. Ἦταν συντάκτης τῆς ἐφημερίδας «Κορσέρ» διηθῆναι δὲ συγχρόνως καὶ τὰ εἰκονογραφημένο περιοδικὸν μόδας.

Ἔτσι τὸ νεαρὸ αὐτὸ ζευγαράκι πέρασε τὰ πρώτα του χρόνια μὲ στερητικὴν ἀνείση. Ἡ Λουσι μαγείρευε στὸ δωμάτιον ποὺ ἔμεναν καὶ ὁ Μυρζέ, γυρίζοντας κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειά του, εἴρει-σενε κοντὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν. Ἀγαπιόντουσαν θερμὰ, ἔβλεπον ἀλλήλους ὡς ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ Μυρζέ ἄρχισε νὰ μὴ κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα. Τὸ περιοδικὸν ποὺ ἐκδόσεν ἔπαυεν νὰ βγαίνει, τὸν ἔπαψαν δὲ καὶ ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἐργαζότανε. Ἡ Λουσι τὴν δὺ ἐρωτευμένων ἀρχισε νὰ γίνε-ται πλέον πολὺ στενωπώρη. Τὸς πρώτους μῆνας κατ'ὀρθωσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα, ὅπως ὅπως, ἀλλὰ ἀργότερα, δὲν ἔχον ν' ἐπιδράσουν οὔτε ψωμί. Ἡ Λουσι δὲν μποροῦσε ν' ἀνδύσθῃ στὴ δυστυχία αὐτὴ λεπτὰ καὶ ἀδύνατον καθὼς ἦταν. Ἡ πρώτης στενωπώρης τῆς ἐκλόνησαν τὴν ὑγείαν κ' ἕνα ἀπόγευμα ἔπεσε ἀρρωστή μὲ δυνατὸ πυρετό. Ὁ Μυρζέ δὲν εἶχε νὰ τῆς ἀγοράσῃ οὔτε πᾶσα ἀπαραίτητα φάρμακα. Εὐτυχῶς ὅ-μως μὲ τὴν συνδρομὴν μερικῶν φίλων τὸν ἀνέλαβαν νὰ τὴν μεταφέρῃ σὲ μιά κλινικήν. Ἀμέσως ὅμως τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ φτωχὴ Λουσι ἔπαθε μιά ἀκατάσχετη αἰμορροΐαν καὶ τὴν μετέφεραν ἀπ' τὴν κλινικὴν στὸ νοσοκομεῖον ἢ «Σωτηρία».

Ἡ ζωὴ τῆς φτωχῆς Λουσι στὸ Φθισιατρεῖον, ὑπῆρξε μαρτυρικὴ, τραγικὴ, ἀγ-ωνιστικὴ! Ἐπῆλθε φοιτᾶ μὲ τὸν θάνατον, παραπονιόταν κ' ἔκλαιεν γιὰ τὸν θάνατον, καὶ παρ' ὅλα τὰ πόνους τῆς Μόνης καὶ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ

Ὁ Ἑρρίκος Μυρζέ

καταβολὴν στὸ Φθισιατρεῖον δὲν ἐπαρκοῦσαν γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους μῆνας. Ἡ Λουσι δὲν εἶχε πεντάρα στὴν τσέπη τῆς καὶ ἡ νοσοκό-μες συνηθεισμένες στὰ διάφορα φιλοδοξήματα τῶν ἀσθενῶν, τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Μυρζέ δὲν πῆγαινε πιά συχνὰ ὅπως ἄλλοτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἀπὸ τὸ φόβον μήπως τοῦ ζητήσουν ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε νὰ δώσῃ. Ἡ φτωχὴ Λουσι ἔ-κλαιε διαρκῶς καὶ ποθοῦσε πιά τὸ θάνατον γιὰ νὰ τὴν ἀπαλ-λάξῃ ἀπ' τὰ φρικτὰ τῆς μαρτυρία.

Ἐνας ἐξωτερικὸς γιατρός τοῦ Φθισιατρείου, ὁ κ. Κλεμάν, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ γνωρίζεται μὲ τὸν Μυρζέ, λυπήθηκε τέλος τὴν δυστυχισμένην Λουσι, κ' ἐπλήρωσε τὰ ὀφειλόμενα τροφεία τῆς ἀσθενούς. Καὶ πάλι ὅμως ὁ Μυρζέ, δὲν πῆγαινε στὸ Νοσοκομεῖο νὰ ἰδῇ τὴν Λουσι.

Ἐνα ἀπόγευμα ποὺ ὁ κ. Κλεμάν ἔβγαλε ἀπ' τὸ Φθισιατρεῖον συνήντησε στὸ δρόμον τὸν Μυρζέ, ὁ ὁποῖος κυττοῦσε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα, χωρὶς νὰ τοῖς μιλῇ μέσα.

— Τὶ γίνετε τόσο καιρὸ; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός. Γιατὶ καθή-κατε; Ἡ Λουσι παραπονέται διαρκῶς ὅτι δὲν πάτε πιά νὰ τὴν ἰδῆτε...

— Τὶ θέτετε νὰ κάνω; ἀποκρίθηκε ὁ Μυρζέ. Πῶς νὰ πάω ἐστὶ νὰ τὴν ἰδῶ; Δὲν ἔχω στὴν τσέπη μου μιά πεντάρα νὰ τῆς ἀγο-ράσω λίγα λουλούδια...

Δὲν πείθει! εἶπε ὁ κ. Κλεμάν. Πη-γαίνετε νὰ τὴν ἰδῆτε! Τώρα κανονίσθησαν ὅλοι οἱ λογαριασμοὶ καὶ μπορεῖτε νὰ εἰσε-ῖσθε...

Καὶ ὁ καλὸς κ. Κλεμάν, ἀφοῦ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ φτωχοῦ Μυρζέ, μερικὰ νομίσματα τὸν ὡδήγησε ἕως τὴν πόρταν τοῦ φθισια-τρείου, προτρέποντὶς τὸν νὰ μὴν ἀναβάλλῃ τὴν ἐπίσκεψιν του.

Στὸ δωμάτιον τῆς Λουσι μετέφεραν ἔξαφ-να μιά μερὰ μιά ἄλλη φθισικὴ κόρη, μὲ τὴν ὁποία ἡ φίλη τοῦ συγγραφέως τῶν «Μποέμ» δὲν ἄργησε νὰ συνδεθῇ μὲ στενωπώρη φιλίαν. Ἡ δὺ, ἀρρωστές εἴρισαν παρηγορία νὰ μι-λοῦν γιὰ τὸ καλόν παρελθόν τῆς τόσο ἀτυ-χῆς ζωῆς τῶν.

Ἐξαίρετα ὅμως, ἕνα ἀπόγευμα, καθὼς ὁ κ. Κλεμάν ἔβαινε γιὰ τὴν καθημερινὴν του ἐπίσκεψιν στὸ φθισιατρεῖον, εἶδε νὰ τὸν πλησιάσῃ μιά νοσοκόμος καὶ νὰ τοῦ λέγει:

— Ἡ κυρία Λουσι, ἡ προστατευομένη σας πέθανε σήμερον τὸ πρωὶ...

Ὁ γιατρός Κλεμάν παραγμένος χωρὶς νὰ ρωτήσῃ περισσότερες πληροφορίες, ἔτρεξε ἀ-

Ἡ «Μιμῆ» πορτραῖτο τοῦ Λεάντρε

Ἄλλη εἰκὼν ἀπὸ τὴ «Μποέμ»

(Ποιὰ ἦταν ἡ Μιμῆ τῶν «Μποέμ»)

Ἔφησε στὸν κόσμο κλεισμένη σ' ἕνα δωμάτιον τριτῆς θέσεως, ἔβλεπε τὴν ζωὴν τῆς καὶ σβόνη-νιγὰ σιγὰ, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα θεραπείας. Τὰ λίγα χρήματα, ποὺ εἶχε δώσει ὁ Μυρζέ ὡς προ-καταβολὴν στὸ Φθισιατρεῖον δὲν ἐπαρκοῦσαν γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους μῆνας.

Ἡ Λουσι δὲν εἶχε πεντάρα στὴν τσέπη τῆς καὶ ἡ νοσοκό-μες συνηθεισμένες στὰ διάφορα φιλοδοξήματα τῶν ἀσθενῶν, τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Μυρζέ δὲν πῆγαινε πιά συχνὰ ὅπως ἄλλοτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἀπὸ τὸ φόβον μήπως τοῦ ζητήσουν ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε νὰ δώσῃ. Ἡ φτωχὴ Λουσι ἔ-κλαιε διαρκῶς καὶ ποθοῦσε πιά τὸ θάνατον γιὰ νὰ τὴν ἀπαλ-λάξῃ ἀπ' τὰ φρικτὰ τῆς μαρτυρία.

Ἐνας ἐξωτερικὸς γιατρός τοῦ Φθισιατρείου, ὁ κ. Κλεμάν, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ γνωρίζεται μὲ τὸν Μυρζέ, λυπήθηκε τέλος τὴν δυστυχισμένην Λουσι, κ' ἐπλήρωσε τὰ ὀφειλόμενα τροφεία τῆς ἀσθενούς. Καὶ πάλι ὅμως ὁ Μυρζέ, δὲν πῆγαινε στὸ Νοσοκομεῖο νὰ ἰδῇ τὴν Λουσι.

Ἐνα ἀπόγευμα ποὺ ὁ κ. Κλεμάν ἔβγαλε ἀπ' τὸ Φθισιατρεῖον συνήντησε στὸ δρόμον τὸν Μυρζέ, ὁ ὁποῖος κυττοῦσε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα, χωρὶς νὰ τοῖς μιλῇ μέσα.

— Τὶ γίνετε τόσο καιρὸ; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός. Γιατὶ καθή-κατε; Ἡ Λουσι παραπονέται διαρκῶς ὅτι δὲν πάτε πιά νὰ τὴν ἰδῆτε...

— Τὶ θέτετε νὰ κάνω; ἀποκρίθηκε ὁ Μυρζέ. Πῶς νὰ πάω ἐστὶ νὰ τὴν ἰδῶ; Δὲν ἔχω στὴν τσέπη μου μιά πεντάρα νὰ τῆς ἀγο-ράσω λίγα λουλούδια...

Δὲν πείθει! εἶπε ὁ κ. Κλεμάν. Πη-γαίνετε νὰ τὴν ἰδῆτε! Τώρα κανονίσθησαν ὅλοι οἱ λογαριασμοὶ καὶ μπορεῖτε νὰ εἰσε-ῖσθε...

Καὶ ὁ καλὸς κ. Κλεμάν, ἀφοῦ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ φτωχοῦ Μυρζέ, μερικὰ νομίσματα τὸν ὡδήγησε ἕως τὴν πόρταν τοῦ φθισια-τρείου, προτρέποντὶς τὸν νὰ μὴν ἀναβάλλῃ τὴν ἐπίσκεψιν του.

Στὸ δωμάτιον τῆς Λουσι μετέφεραν ἔξαφ-να μιά μερὰ μιά ἄλλη φθισικὴ κόρη, μὲ τὴν ὁποία ἡ φίλη τοῦ συγγραφέως τῶν «Μποέμ» δὲν ἄργησε νὰ συνδεθῇ μὲ στενωπώρη φιλίαν. Ἡ δὺ, ἀρρωστές εἴρισαν παρηγορία νὰ μι-λοῦν γιὰ τὸ καλόν παρελθόν τῆς τόσο ἀτυ-χῆς ζωῆς τῶν.

Ἐξαίρετα ὅμως, ἕνα ἀπόγευμα, καθὼς ὁ κ. Κλεμάν ἔβαινε γιὰ τὴν καθημερινὴν του ἐπίσκεψιν στὸ φθισιατρεῖον, εἶδε νὰ τὸν πλησιάσῃ μιά νοσοκόμος καὶ νὰ τοῦ λέγει:

— Ἡ κυρία Λουσι, ἡ προστατευομένη σας πέθανε σήμερον τὸ πρωὶ...

Ὁ γιατρός Κλεμάν παραγμένος χωρὶς νὰ ρωτήσῃ περισσότερες πληροφορίες, ἔτρεξε ἀ-

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

ΑΓΓ. ΑΓΓ. "Αν ερωτάμε ποιά διήγημα ήτοιμαστέ, θα σας απαντήσουμε για ποιους λόγους είνε, εύτυχως ή δυστυχώς, καλλίτερο από το δικό σας. Πρώτος το παρόν, ακολουθώντας να αναδημοσιεύσουμε το παρακάτω απόσπασμα από το διήγημά σας.

— «Ερχεσθαι αλήθεια το βράδυ νάνεβουμε στην Ἀθήνα να περάσουμε την ώρα μας οὐ κανένα θέατρο ;
— «Ερχομαι αλλά μόνοι μας καθήμεν Κώστα, δὲν πέρνεις την Μαίρη να πάρω και ἐγώ την Καίτη ὥστε νάχουμε συντροφιά, να μὴν εἴμαστε σάν δυο κοῦλοι ;
— «Ναί, ἰδέα. Σύμφωνοι» τί ὦρα θές να συναντηθῶμε και ποῦ ;
— Στάς 9 1/2 με 10 παρά τέταρτο στοῦ Μπαλακῆ στην Ἀθήνα.
— «Οχι στοῦ Μπαλακῆ καλλίτερα στο Σταθμό.
— Σύμφωνοι ;
— Σύμφωνοι. Ὁρεβουάρ στο Σταθμό.
— Ὁρεβουάρ.

Τὸ βράδυ ὁ Μύρης με την Καίτη ἐπῆραν τὸ τραῖνο τῶν 9 και 10 γιὰ την Ἀθήνα και ὁ ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς μιλοῦσαν γιὰ τὸν Κώστα και τὴν Μαίρη ἱσιζοντας πῶς εἶνε δυο πολὺ καλὰ παιδιά, λογαριάζανε δὲ να πάνε να ἰδοῦν τὸ «Πρῶτο Φιλί» ποῦ παιζότανε ἀπὸ κάποιο Γαλλικὸ θέατρο ποῦ εἶχε ἔρθει αὐτὲς τῆς ἡμέρας πρὸς συνάντησιν τοῦ Μυρῆ.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν κατῴρθωσαν νὰ τὸν συναντήσῃ στο συνέθεσμένο καφενεῖο ποῦ ἐσύναζε, και ἀφοῦ φρόντισε να τοῦ σταλῇ ἕνα γράμμα σπῆτι του, ξαναγύρισε στο φθισιατρεῖο.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποῦ ἐμπαινε μέσα στο δάλαμο τῆς Γ. Θέσσης ἀκούσε με κατάπληξι και τρόμο τὴν φωνὴ τῆς Λουῆς νὰ φωνάζῃ :

— Κύριε Κλεμάν ! Κύριε Κλεμάν... Τί φορὴ τὴ νύχτα ποῦ περάσαμε ἀπόψε ! Σέρεστε, ἡ δὲς Βαλμὲ πῆθανε !...

Τότε μόνο ὁ γιατρός Κλεμάν κατάλαβε ὅτι εἶχε γίνε παρεξηγήσας και ὅτι εἶχαν πάρει τὴν κακὴν Βαλμὲ γιὰ τὴν Λουῆ, ἡ ὁποία ἔζησε ἀκόμη...

Δυστυχῶς ὅμως και ἡ κατάσταση τῆς Λουῆ χειρότερη ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Οἱ γιατροὶ εἶχαν πιά ἀπελπισεῖ και περιμέναν τὸ τέλος τῆς.

Ὅσο γιὰ τὸν Μυρῆ εἰς μάτην τὸν περιμέναν νὰ τρέξῃ στο φθισιατρεῖο ὑστερα ἀπὸ τὸ γράμμα ἐκεῖνο τοῦ Κλεμάν.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ εἶχε ἀλλάξει κατοικίαν και ἐστὶ δὲν ἔλαβε εὐτυχῶς τὸ γράμμα με τὸ ἀπαίσιο ἀγγελία.

Μετὰ μερικὲς ἡμέρες ἡ φτωχὴ Λουῆ ἐξερνήχισε ἡσυχα-ἡσυχα σάν ποικιλία...

Λίγες ὥρες μετὰ τὸν θάνατόν της, ὁ Μυρῆ ἀνέπνευσε περνοῦσας τυχαῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ φθισιατρείου. Μία νοσοκόμος ποῦ τὸν ἤνώριζε, τὸν πλησίασε γιὰ νὰ τὸν προδιαθέσῃ.

— Πῶς εἶνε ἡ Λουῆ ; τὴν ρώτησεν ὁ Μυρῆ.

— Πολὺ ἀσχημα κ. Μυρῆ. Ἐχῶ ἀπὸ χθὲς νὰ τὴν ἰδῶ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς...

— Τί ; Μήπως ;... Καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἡ νοσοκόμος τὸν κύτταξε κατὰματα χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὁ Μυρῆ τὸ εἶχε πιά κατελάβει...

Λίγες ὥρες ἀργότερα στο ἐκκλησιὰν τοῦ φθισιατρείου, μπροστὰ σ' ἕνα φέρετρο γεμάτο, ἀπὸ μενεξέδες και ἀλλὰ λουλουδία, ἕνας ἀνθρωπος σκεκότανε ἀκίνητος, σιωπηλὸς και δακρυσμένος.

Ἦταν ὁ ἑρρίκος Μυρῆ ποῦ ἔκλαιγε τὴν ἀγαπημένην του Λουῆ, τὴν πρώτην του ἀγάπην, τὴν περὶ τρυφερὴν, τὴν περὶ ἀγνὴν και περὶ ἀφροσύμην, ποῦ τόσο σκληρὰ και τόσο τραγικὰ ἐτελειώσε μέσα στὴ φτώχεια και τῆς στερήσεις...

μέρες στὴν Ἀθήνα...

Γιὰ ὅσον Καρόκη, Θήβας. Ὅπως βλέπετε τὸ «Μουκέτο» δημοσιεύει οὐρανὸν Ἑλληνικῶν διηγημάτων. Ἐπίσης ἀπὸ τὰ ἐκτὸς διαλέγει τὰ καλλίτερα και ἀπὸ ἀλόγως φιλολογικῆς και ἀπὸ ἀπαρτοῦ διαφερόντος. Χίρ - Χρίστὸς, Ἀσπὴν. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶναι ἕνα ὅσον μὴ συνοδευόμενον ἀπὸ δικαιώματος κρίσεως. Περιλαμβάνει τὶς μεταφράσεις σας. Γ. Π. τὸν ἑρ. Ἐνταῖθα. Τὸ διήγημα τῆς Μερλὲ πολὺ καλὸν και δὲ δημοσιεύει, ἀφοῦ διορθώσῃ μερικὰ ἀσχετολεξίες. Κ. Γ. Τὸ Γαλλικὸν διήγημα ποῦ μᾶς στέλνετε πολὺ ἐκτενὲς και δημοσιεύομενον δὲ ἔπαινε τρεῖς ἀλόγως οὐδὲς τοῦ «Μουκέτου». Ζ. ε. β. α. ο. ν. Ἐνταῖθα. Τὸ διήγημά σας πολὺ κινηματογραφικόν. Μὴν οὐ μισὴ κόλλα χαρτὶ ἐκτενίσονται ἕνα σωρὸ γροθιά, χωρὶς να δικαιωγῶνται καθόλου, χωρὶς νὰ ὑπόκειναι λόγος νὰ γίνον. Καὶ τὸ γράμμα τοῦ ὑστερεῖ ἀρκετὰ. Ε. Κ. Πειραιᾶ. Μᾶς στέλνετε μιὰ ἐπιτελὴν μεταφράσιν τοῦ Χάινε μ' ἕνα σωρὸν ἀνορθογραφίας, πρᾶγμα ποῦ κάνει νὰ ἐπαινεζώμαστε εἰς τὴν μεταφράσιν δὲν εἶνε δική σας. Φ. ὁ τ. η. Λυμπεριδῆ. π. ο. ν. λ. ο. ν. Γ. ὁ δεινὸν. Δὲν δημοσιεύομεν ἀκόμη τὰ μυθιστορήματα ποῦ γιὰτὶ μπαίνουν ἀλλὰ καλλίτερα τώρα. Β. ο. ὁ τ. ο. Λεὶβ. α. δ. τ. η. Τὸ ποίημα ἔχει κάποια ἑμπνευσθ, ἀλλὰ ὑστερεῖ πολὺν συνηρητικὴν. Ὑπόθεσις, ἀφοῦ, καθὼς μᾶς γράφετε εἶνε τὸ πρῶτον ποῦ μᾶς ἐββαίον διὰ ἀργότερα, με τὴν μελέτη και τὴν ἐξάσκηση, δὲ γράφετε ποῦ μᾶς ἀπὸ πᾶσιν ἀπόψεως ἄρτια. Ὁ ρ. ε. ο. τ. η. Λ. α. ο. ν. Ἐνταῖθα. Μᾶς γράφετε εἰς διεκόψατε τὴν ἀποστολὴν τῆς συνεργασίας γιὰ εἶναι ἀναλαβεῖ ὑποχρέωσιν νὰ δημοσιεύετε τοὺς στίχους σας ὅν' ἄλλο περὶ δικόν. Ἐμμεῖς δὲν θέλομε νὰ στερούμε τὸν λόγον περὶ τῆς ἐκτενῆς συνεργασίας σας και γι' αὐτὸ οὐδὲ παρακαλοῦμε νὰ ἐξακολουθήσῃτε νὰ τοῦ τὴν στέλνετε, ἐφόσον τὰ ποιήματά σας εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν μᾶς στῇν ἕλη τὸ «Μουκέτο» ὅσον μόνον οὐραρὰ πρᾶγματα μπαίνουν. Σ. ε. λ. η. α. ὁ τ. ο. ν. Φ. ὁ δ. τ. η. Ν. Φίλιππος. Σας ευχαριστοῦμεν πολὺ νὰ τοῦ ποιήματά σας πρὸς τὸ «Μουκέτο». Ε. Ν. Μ. Ἐνταῖθα. Τὸ περὶ μὴν γραμμένο οὐδὲν περκαθαρεύομαι.

Ἡ λ. ἰ. α. ν. Θεοδωροῦ. Βλέπομεν εἰς ἐπῆρα ἀρὰ τὰ γυναικεία ὄντομα και τὰ κάνετε ἀκροστιχίδες. Ἐστὶ μᾶς στέλνετε ὅμοιον τὸ ὄνομα «Ἀλεξάνδρα», μᾶς ἀναγγέλλετε τὴν «Ἀποσίαν» και φανταζόμεθα, εἰς ἐπῆρα συνέχεια με τὴν «Κληταμνήτορα», τὴν «Ἀντήρα», τὴν «Ἡλέκτρα» και τὴν... «Μέδουσα» ἡ δὲ οὐκ ἐννοεῖται νὰ τῆς νὰ τὰλέντο σας γιὰ νὰ ἡσυχάζετε και ἐστέ και ἐμμεῖς. Οἱ στίχοι σας εἶνε ἀνεπιτηχεῖς... Π. ο. ρ. μ. η. θ. ε. α. Ἀγίων. Τὸ περὶ ὁργάνημά σας γραμμένον οὐδὲν περκαθαρεύομαι.

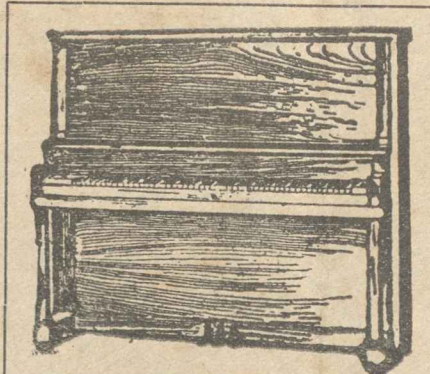
Τὸν Παγγορῆ. Καὶ οὐκ στέλνετε ἀκροστιχίδας ; Ὅστε εἶνε μὴ οἱ οἱ νὰ ἐκδοῦνται τῆς ἐκτενῆς τῶν μὴ ποιητικῆς ἀκροστιχίδες. Ὑπόθεσις οἱ στίχοι σας ἔχουν κάποια γαρνιτωμένη ἀπλοῖα, ἀλλὰ ὑστεροῦν πολὺν μετρίως. Κ. Γ. τ. η. α. ο. ν. λ. ο. ν. Βόλον. Τὸ ποῦ μᾶς ἀπεχθον και κοινόν.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Ἰωσήφ Κοῦν, Ἰωάννινα - Ἡμερολόγιον ἔχει σταλῆ εἰς τὸς 12 Μαρτίου. Ἰω. Σπυριδῆν, Διδυμότειχον. - Ἐμβάσατε δοχ. 110 ἀξίαν αἰσθημένων φυλλῶν. Ν. Πολύχρονον, Βόλον. - Ἐστάλησαν. Ἐμβάσατε δοχ. 20 διαφορῶν τιμῆς 1ον και 2ον φυλλῶν. Π. Χαράλαμπος, Βόλον. - Ὑπάρχουν ὅλα, πρὸς 3 δοχ. ἑαυτοῦ. Γεώργ. Πάλλαν, Βορὸν. - Ἐστάλη και τὸ ἑαυτοῦ βιβλίον. Σταμ. Συρίγον, Σοφῆ. Ἀποστέλλομεν μόνον τὴν «Κόρην Μ. Βάλτων» ἀνεῖν τοῦ ἡμερολογίου, διότι δυστυχῶς ἡ λύσις ἦτο λανθασμένη. Ἐλ. Πολίτου και Καλλ. Λαζαρίδου. Ἐδύσαν. - Βιβλία ἐστάλησαν. Σπ. Βλαχόπουλον, Κέρκυραν. - Ἀδύνατον νὰ ταχυδρομηθῇ ἐνωρίτερον τῆς Τετάρτης. Χρ. Βογιατζῆ, Χίον, και Β. Σκατέρδαν, Παρίσι. - Διευθύνσας διωφύθη. Ζαχ. Μπεντίλιν, Βοστών. - Ἀποστέλλετε 3 δοχ. συμπλήρωμα συνδρομῆς. Ν. Παπανικολάου. Ἀγ. Ἀνναν. - Ἐμβάσατε ἐπίσης δοχ. 10 συμπλήρωμα παραγγελίας σας διὰ τὰ δυο βιβλία Ν. Καρδαράκη, Πειραιᾶ, και Σ. Νικολακόπουλον, Λεωνόρου. Ἡ βιβλιοδέτης ἐκείνου τοῦ μου στοιχίζει 70 δοχ.

PIANA PULLMAN

Μὴν ἐκλέγετε τὸ πιάνο σας, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐξετάσει τὰ πιάνα PULLMAN. Ἡ ἀπόκτησις ἐνὸς

πιάνου PULLMAN σὰς ἐξασφαλίζει ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ, και ἀπὸ ἀπόψεως δαπάνης ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγκρίνατε ἀμερολήπτως. Μεγάλα εὐκολία πληρωμῆς. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

12—Στοῦ Ἀρσκακίου—12

Ὄνομα τοῦ Ἐργολαοειάρχου
πάνω σὲ μιὰδε ὠένα εἶναι
μασογάμοις σας

Ζητεῖτε ἑγγλέζικες πέννες

GEO. W. HUGHES
(Γ. Β. ΧΙΟΥΣ)

Υπάρχουν σχέδια διὰ κάθε χρῆσιν
και διὰ κάθε χερί
Τὸ ζωγραφισμένον σχέδιον εἶναι νέον
και γλυστρὰ με ἀφάνταστον εὐκολίαν
ἐπὶ τοῦ κάρτου

ΖΩΝΑΙ - ΚΟΡΣΕΛΕΣ - MAILLOTS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (Ὁμόνοια)

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιους σπουδάζας. Ὀλιγοήμερος και ἀνόδυνος θεραπεία παθήσεων στόματος και ὁδόντων. Ὀδοντολόγος, δυσσομίαν και Πρωτοῦ ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου 51.

"NARCISSE"

(ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ)

Ἡ τελειότερα κρέμα διὰ τὴν ὑγείαν και ὡς οὐροφία τοῦ δέρματος. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα Νεοτερισμῶν και κεντρικὰ Φαρμακεία.

"ΒΟΤΡΥΣ"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον και

Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Ἀθῆναις 53.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Ἑρμοῦ 207)

ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

μαύρες, Ἀτσάλια, Αὐλακωτές, Λά-

μαξιακά, στρουγγυλά, τετράγωνα, Σιδηρο-

γυνίες, Τάφ. κλπ. κλπ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η "ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ,

ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ
ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΗΣ

Αυρίαι!

Βάψατε χείρας σας τὰ γορε-
ματά σας με γερμανικὴν βα-
ρὴν χάρκα "ARTI" και δὲ
δίδου καινούργια.

LA GIOVANOTTA

(Ἡ ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Βαφὴ τριχῶν. - Ἀνωτέρω ὄλων.

Ἐχει τεραστίαν κατανάλωσιν παντοῦ διότι εἶνε στιγμιαία, εἶνε ἀβλαβής, εἶνε εὐθνή.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ὍΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἐξοκτικὴ ἑπαυλὶς διώροφος, με ἀφθονον πόσιμον ὕδωρ κλπ. Χρειωδὸν καμένη εἰς τὸ κέντρον Γλυφάδος ἄξιας δραχ. 200.000 πωλεῖται ἡ ἀνταλλάσσεται με ἀνάλογον οἰκίαν ἡ και με οἰκόμενον εἰς ἀκτίνα Πλάκας, Μακρυγιάννη, Νεαπόλεως, Κολωνάκιου.

Πληροφορία Τυπογραφεῖο Σ. ΣΤΡΑΓΓΑΛΟΥ (Λέγκα 7) 8-10 π.μ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια και κουζίνα. Πληροφορία στὰ γραφεῖα μᾶς.

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΠΡΙΦΤΗΣ

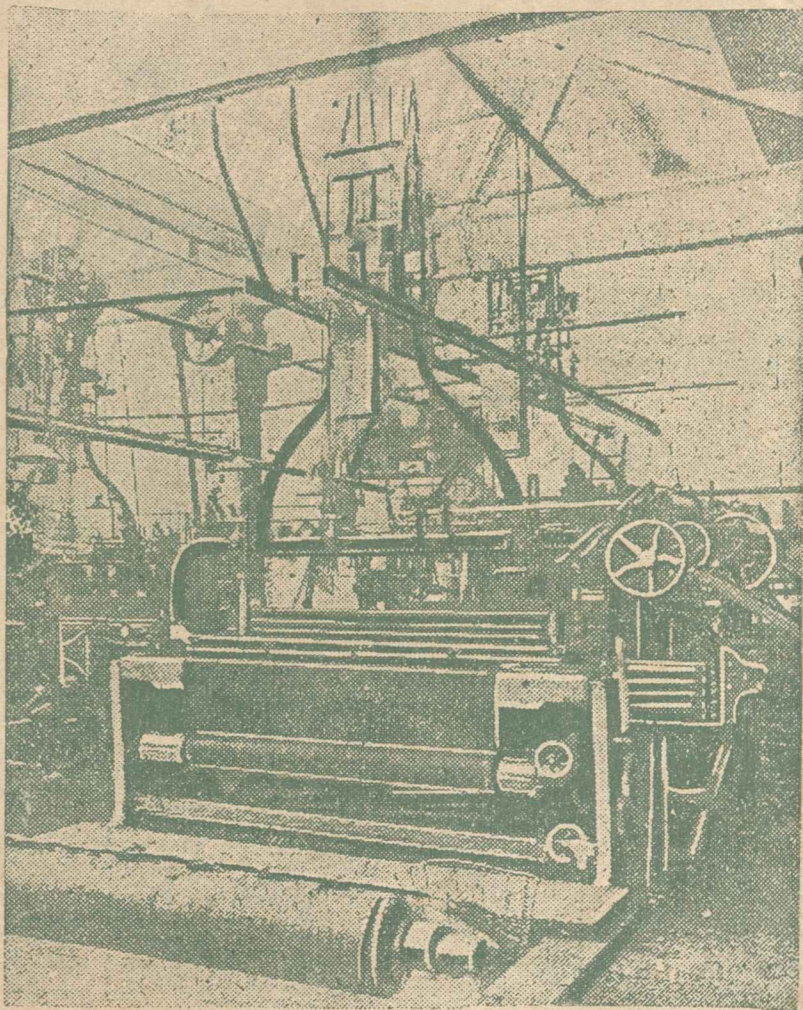
Πλησίον τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς και εἰς μαγευτικὴν τοποθεσίαν τοῦ περιφρουροῦ δάσους Βελανιδεῆς ἤρχισεν τὰς ἐργασίας του τὸ νέον θεραπευτήριον.

Γίνονται δεκτοὶ ἀσθενεῖς πάσχοντες ἐκ παθήσεων τῶν ὁστέων, ἀρθρώσεων, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης και ἀναρρῶνόντες. Πλήρης ὁγεινὸς - διαιτητικὴ ἀγωγή.

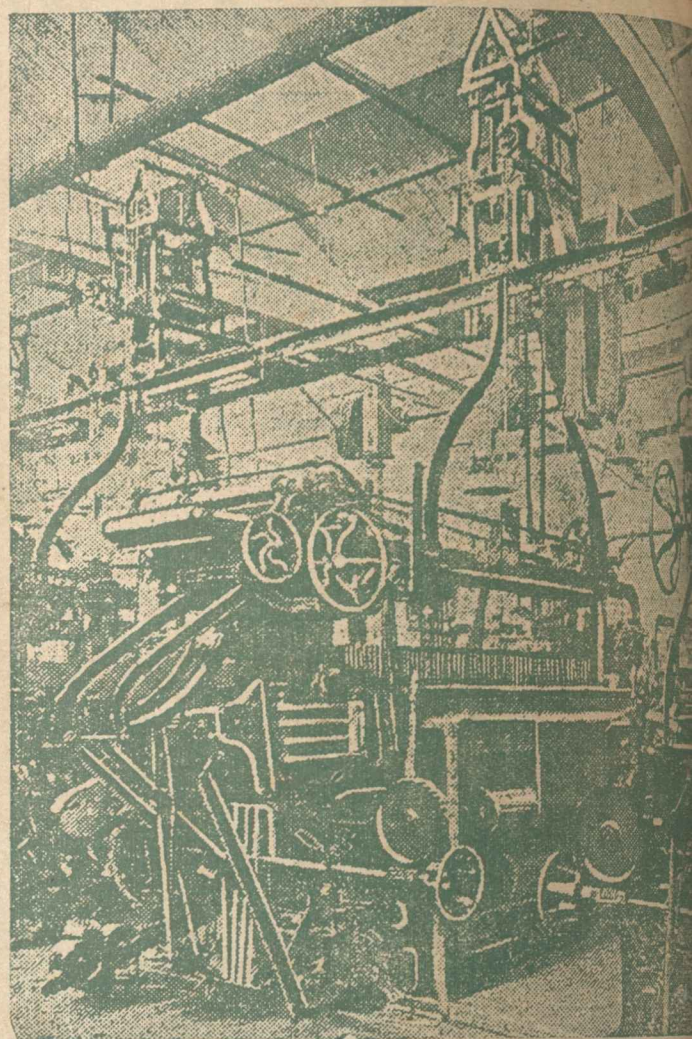
Ἀεροθεραπεία, ὁμοιοθεραπεία, ἡλιοθεραπεία, διαμονὴ ἄνετος, τροφὴ ἐκλεκτή.

Ἀποκλείονται ἀσθενεῖς πάσχοντες ἐκ μολυματικῶν νοσημάτων και πνευμονικῆς φυματίωσης.

Πληροφορία ἀποστέλλεται εἰς τοὺς αἰτούντας παρὰ τοῦ διευθυντοῦ κ. Σ. Πρίφτη ἐν Στάτῳ Ἀττικῆς και δίδονται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μουκέτου».

Υφαντουργικά Μηχαναί «ΦΙΝΤΕΕ»

Υφαντουργικά Μηχαναί «ΦΙΝΤΕΕ»

ΕΑΡ 1927 - ΝΕΑΙ ΑΦΙΞΕΙΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ

ΦΙΝΤΕΕ

(ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΡΟΕΝ)

ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟ ΚΑΣΜΗΡΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΟΣ Ν. ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΕΥΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Κεντρική Αποθήκη και Γραφεία Πραξιτέλους 31.

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Τσιμισκή και Βενιζέλου.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΛΙΑΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ